

บันทึก

ปราชัยสงคราม สามก๊ก

โดย ครูเปิด มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร

การต่อสู้ที่ชาวยุวลาต พังเรียมรู้ทั้งเส้นทางสู่ชัยชนะ
และเหตุแห่งปราชัยให้ครบถ้วน

บันทึก

ปราชัยสงคราม

สามก๊ก

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

โดย ครูเป็ด มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร

สุภาพใจ

บันทึก
ปราชัยสงคราม
สามก๊ก

โดย ครูเบ็ด มนต์ชีพ ewiseinangkur

พิมพ์ครั้งที่ 1 : เมษายน 2567

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์สุภาพใจ

บริษัท บุก ไท้ม จำกัด

กรรมการผู้จัดการ : โชนรังสี เณลิมชัยกิจ

คณะที่ปรึกษา : คณิต นนทเปารยะ สงวนศรี ตรีเทพประติมา

บรรณาธิการบริหาร : วรุตม์ ทองเชื้อ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจี บุญยมาลิก

บรรณาธิการ : อาทิตยา ผ่องบริบูรณ์

ออกแบบปก : KDO Studio

ศิลปกรรม : รุ่งฤทัย ศรีสุข

ฝ่ายการตลาด : อัครณัฐ ชุมนุ่ม

ฝ่ายขาย : มนูญชยา ศิริวงษ์

ฝ่ายโรงพิมพ์ : สุรินทร์ บุระณา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

มนต์ชีพ ewiseinangkur.

บันทึกปราชัยสงครามสามก๊ก.- กรุงเทพฯ : สุภาพใจ, 2567.

368 หน้า.

1. สามก๊ก - ตัวละคร - ประวัติและวิจารณ์. 1. ชื่อเรื่อง.

895.130927

ISBN 978-616-14-0568-7

พิมพ์ที่ : ฝ่ายโรงพิมพ์ บริษัท บุก ไท้ม จำกัด โทรศัพท์ 0-2415-2621

จัดจำหน่าย : สายส่งสุภาพใจ บริษัท บุก ไท้ม จำกัด

214 ซ. พระรามที่ 2 ซอย 38 ถ. พระราม 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 0-2415-6507 โทรสาร 0-2416-7744

 SukkhapabjaiPUB

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกคนคงเคยถามตัวเองว่า ในแต่ละก้าวที่กำลังคืบคลานไปข้างหน้า เป็นหนทางที่ใช่หรือไม่ใช่ หากไม่ใช่จะทำอย่างไรได้อีกบ้างเพื่อปรับทางสายนี้ให้ได้ตั้งใจ หากใช่ แม้ไม่โรยด้วยกลีบกุหลาบก็ตาม ถ้าคือปลายทางแห่งชัยชนะ เราทุกคนพร้อมอดทนให้ถึงที่สุดจนกว่าจะถึงจุดหมาย นี่คือการเสี่ยงเล็กๆ ในหัวใจทุกคน

ไม่เคยมีใครอยากแพ้ในเกมที่ลงเล่น ไม่ว่าจะเกมการค้าหรือเกมชีวิต แล้วเหตุใดจึงพ่ายแพ้ ก้าวถอยหลัง หรือก้าวตกลงข้างทางเล่า เมื่อพินิจให้ดี บ่อยครั้งเพียงเพราะเหตุเล็กๆ บ่อยครั้งเพียงเพราะความประมาททั้งต่อคน ต่องาน ทั้งที่ป้องกันได้

ดังนั้นเรียนลัดจากเรื่องเล่าของตัวละคร จากเหตุการณ์จริงของผู้คน ย่อมเพิ่มความถูกต้องแม่นยำและลดความเสี่ยงในเกมที่ลงเล่น

“บันทึกปราชัยสงครามสามก๊ก” คืออีกหนึ่งเรื่องเล่าที่สกัดแก่นแกนเหตุการณ์ที่เกิดในหนังสือสามก๊ก หนังสือวรรณกรรมอันลือลั่นมากกว่า 1,800 ปี ผสมผสานหน้าประวัติศาสตร์จริงให้กลมกล่อมกับเรื่องแต่ง สิ่งที่เกิดขึ้นในสามก๊วยังคงวนเวียนเกิดซ้ำไม่จบสิ้น ดูให้ดีวิเคราะห์ให้ชัด นำมาประยุกต์ปรับใช้ได้ทุกยุคทุกเรื่องราวบนเส้นทางชีวิต

玉不琢不成器

Yù bù zuó bùchéngqì

หยกที่ยังไม่เจียรระโน ย่อมไม่ใช่เครื่องประดับ

อยากรู้เรื่องจีน นึกถึงสุขภาพใจ

สุขภาพใจ

คำนำนักเขียน

สามก๊กเป็นนิยายระดับโลกที่มีการหยิบมาใช้งานไม่รู้กี่เวอร์ชันแล้ว บ้างก็หยิบมาเล่า บ้างก็เอาตัวละครสำคัญ ๆ มาฆ่าแหละให้เห็นถึงไส้ถึงพุง หรือบ้างก็นำมาวิเคราะห์

ในจำพวกที่หยิบสามก๊กมาวิเคราะห์นั้น ก็ได้เห็นมากมายหลายแง่มุม..การตลาดบ้าง การบริหารคนก็มี ในแง่กลยุทธ์หรือพิชัยสงครามก็ได้เห็นกันไม่น้อย แล้วก็ยังมีเว็บหนึ่งที่ผมถามตัวเองว่า มันจะมีแต่พิชัย(ชนะ) สงครามเท่านั้นหรือ

มีคนชนะมันก็ต้องมีคนแพ้สิ มีคนลดก็ต้องมีโง่ มีคนสมหวังมันก็ต้องมีคนผิดหวังใช่ป่าว..มีการวิเคราะห์ว่าทำไมถึงชนะ แล้วทำไมถึงไม่มีวิเคราะห์ว่า “ทำไมถึงแพ้” มั่งวะ

พอเว็บได้ยังงี้ ผมก็หยิบแว่นใหม่ขึ้นมาใส่ แล้วก็ส่องดูสามก๊กอีกรอบ..โอ โพอใส่แว่นอีกอันแล้วเห็นเต็มเลย มีเออะแอะไปหมดที่จะหยิบขึ้นมาเล่าได้ว่า ใต้ตอนนั้นทำไมถึงแพ้ ใต้ตรงนั้นทำไมทำไมไม่สำเร็จ หรือเมื่อตอนนั้นตัดสินใจแล้วเกิดผลเสียยังไง

รู้ว่าทำไมถึงแพ้ จะได้ไม่แพ้อีก..เป็นคอนเซ็ปต์ของการหยิบแง่มุมมาเล่า

ในหนังสือ “บันทึกปราชัยสงครามสามก๊ก” นี้ผมจะเล่าเป็นตอนสั้น ๆ แล้วปิดด้วยการสกัดออกมาให้เป็นมุมมองคิดว่า ตอนนั้น ๆ ทำไมถึงปราชัย หรืออย่างน้อยก็ทำให้ไม่ “พิชัย” หรือต้องพิชัยยากขึ้น

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะยังคงตอบโจทย์ทั้งในแง่มุมมองคิดและมุมมองเหมือนเช่นเคยนะครับ

ครูเบ็ด มนต์ชีพ คิวะลินางกูร

๒๔ มกราคม ๒๕๖๗

สารบัญ

รู้จักสามก๊ก	8
1 ปิดฟ้าด้วยกะลาทอง มองไม่เห็นความเป็นจริง	19
2 เมตตามืดที่ ทำดีผิดคน (1)	27
3 ตัดไม้ไม่ถอนโคน ตัดต้นไม่ถอนราก โดนย้อนศรถึงตาย	33
4 แค่ความโง่ครั้งแรก ก็สะท้อนฟ้าสะท้อนดิน	39
5 เลี้ยงเหยี่ยวเป็นบริวาร โดนสังหารไม่รู้ตัว	45
6 อสุรติดประมาท หน้าประวัติศาสตร์จึงเปลี่ยนไป	51
7 เย่อหยิ่งจองหอง มองคนแค่ชาติกำเนิด	57
8 หลงเสน่ห์สาวงาม พ่ายสงครามจนถึงชีวิต	63
9 ตายอย่างสาสม เพราะหลงลมจนลำพอง	71
10 ลูกน้องก่อเรื่อง พาทั้งเมืองวุ่นวาย	79
11 เมตตามืดที่ ทำดีผิดคน (2)	85
12 เรื่องเล็กถูกละเลย เกือบต้องสังเวยด้วยชีวิต	93
13 ลังเลแหละแหละ จนพ่ายแพ้ถึงชีวิต	101
14 เรื่องเล็กละไม่ได้ เรื่องใหญ่จึงต้องพัง	107
15 คนที่เหมือนไม่มีอะไร กลับเติบโตใหญ่จนแข่งกล้า	113
16 ละครโรงเล็กที่เล่นเรื่องใหญ่	119
17 ปล่อยราชสีห์คืนป่า ปล่อยมังกรคืนมหาสมุทร	127
18 เรื่องเล็กไม่ระวัง พาเรื่องใหญ่พังพินาศ (1)	133
19 อุคมด้วยโทษสมบัติ อย่างยากจะหาใครเทียบเคียงได้	141

20	ยี่เอ็ง คนเก่งที่น่าสงสาร	149
21	โทสจรีต ชีวิตดับสูญ	157
22	เพราะดวงเท่านั้น ชีวิตพลิกผันรอดความตาย	165
23	สติไม่อยู่กับตัว ความรู้ท่วมหัวก็เอาตัวไม่รอด	173
24	รบป่าดีเดือด เลือด(ลูกน้อง)นองแผ่นดิน	181
25	ล้งเลมมากเท่าไร เป้าหมายยิ่งทอดยาว	187
26	นิ่งสงบ สยบความเคลื่อนไหว	193
27	รู้แต่เราไม่รู้เขา การเจรจาจึงเสียเปรียบ	199
28	ตัดสินใจพลาด เพราะหวาดระวาง	207
29	เสียท่าปราชัยเพราะเจอเล่นใหญ่กว่า	215
30	เพราะมองไกลไม่พอ จึงปล่อยศัตรูกลับคืนถิ่น	221
31	ตั้งแต่น้องจับจักจั่น นกขมึ้นอยู่ด้านหลัง	229
32	ตกปลาไม่ได้ปลา แกรมเสียเหยื่อฟรีๆ	237
33	เด็ดขาดแต่ไม่สุด ราชสีห์จึงหลุดคืนสู่ป่า	245
34	มองแต่ทางได้ ไม่เผื่อใจทางเสีย	251
35	เรื่องเล็กไม่ระวัง พาเรื่องใหญ่พังพินาศ (2)	259
36	จ่ายบทเรียนราคาแพง เพราะระวางจนเกินไป	265
37	เก็บความกร่างไม่ได้ ทำงานใหญ่พลาดเป้า	273
38	ความอิจฉา บดบังปัญญาให้มีขอบ	281
39	จุดอ่อนนักรงกลับ	287

40	เลี้ยงกังฉินไว้ข้างตัว อนาคตมีดมัวไม่เห็นทาง	295
41	อวดฉลาดจนคอขาดในที่สุด	301
42	ยโสอย่างไรสติ จนลืมนุทธศาสตร์สำคัญ	309
43	หยิ่งทะนง-ยโส-โอหัง..มาครบจนต้องจบชีวิต	315
44	คลุ้มคลั่งจนเสียดสติ จบชีวิตก่อนได้แก้แค้น	325
45	กองทัพที่มีพร้อมทุกอย่าง ขาดเพียง..สติ	333
46	เรื่องเล็กลืมนไป เรื่องใหญ่เลยต้องฟัง	341
47	คนเจ้าปัญญา ก็ถูกเตะตัดขาได้เช่นกัน	349
48	เสียชുമน์กว่าเสียตาย สุดท้ายโดนเสียกิน	355
49	กงเกวียนกำเกวียน	361
	บทส่งท้าย	365

รู้จักสามก๊ก

ขอเล่าเรื่องสามก๊กให้ฟังแบบย่อ เพื่อเป็นกระดูกล้นหลัง ให้รู้ว่าเรื่องดำเนินไปอย่างไร และเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นตอนไหน

สามก๊กเป็นนิยายกึ่งประวัติศาสตร์ หมายความว่าเรื่องในหนังสือนี้บางส่วนก็เป็นเรื่องจริง บางส่วนก็แต่งเติมขึ้นมา เพราะคนเขียนเรื่องสามก๊กนั้น เขียนขึ้นมาหลังจากผ่านยุคสามก๊กจริงๆ ไปแล้วหลายร้อยปี แต่หลักๆ นั้นเป็นเรื่องจริงตามประวัติศาสตร์คือ มีการล่มสลายของราชวงศ์ฮั่นจริง จนแบ่งแยกเป็นสามก๊ก มีสามฮ่องเต้พร้อมๆ กัน และจบเรื่องสามก๊กด้วยการปราบดาภิเษกของขุนศึกแซ่สุมา ก่อตั้งเป็นราชวงศ์จิ้น

เรื่องสามก๊กเริ่มต้นในตอนปลายราชวงศ์ฮั่น ตั้งแต่พระเจ้าเลนเต้เป็นฮ่องเต้ ตัวพระเจ้าเลนเต้เองปกครองแผ่นดินได้ละเหาะสุด ๆ เหตุเพราะเชื่อฟังแต่ขันทีที่ร้ายล้อมรอบตัว พวกข้าราชการรองๆ ลงมาก็หาประโยชน์เข้าตัวเอง รีดไถข่มขู่ จนประชาชนเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า

เมื่อแผ่นดินเกิดความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส ชาวบ้านต้องรวมตัวกันต่อต้านระบบราชการ จนถูกทางการเรียกว่าโจร

โจรกลุ่มใหญ่ที่สุดใช้ผ้าเหลืองโพกหัวเป็นสัญลักษณ์ เลยเรียกว่าโจรโพกผ้าเหลือง โจรกลุ่มนี้มีจำนวนคนหลายแสนและลามไปหลายหัวเมือง จนถือเป็นที่ต้องระดมคนเข้ากองทัพ เพื่อกำจัดอภิมหาโจรพวกนี้

จุดนี้เองเป็นการเริ่มต้นของตัวละครสำคัญสามตัวคือ เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย สามคนมาเจอกันได้ตอนสมัครทหาร และร่วมสาบานเป็นพี่น้องกัน

ระหว่างที่สามพี่น้องร่วมสาบาน โลดแล่นกำจัดโจรโพก
ผ้าเหลืองอยู่หัวเมืองรอบนอกในเมืองหลวงก็วุ่นวายไม่หยุดหย่อน..มีความ
ขัดแย้งระหว่างชั้นที่ทั้งสิบที่ครอบงำพระเจ้าเลนเต้อยู่กับผู้นำทางทหาร
ที่ชื่อโฮจิ้น แล้วก็มาปะทุใหญ่เอาในช่วงพระเจ้าเลนเต้สวรรคต

โฮจิ้นอยากกำจัดชั้นที่ทั้งสิบ แต่ก็ติดขัดเรื่องอำนาจในวัง ก็
เลยมีไฉเตียเชิญกองทหารหัวเมืองจากหลายเมืองเข้ามากดดัน ขอให้
ประหารชั้นที่ทั้งสิบเสีย

ตรงนี้เป็นสาเหตุใหญ่เลย เรื่องที่ยุงอยู่แล้วก็ยุงยุงเข้าไปอีก เกิด
การบุกรุกฆ่าชั้นที่ แยะชิงกันครอบครองช่องเต้น้อย ผลสุดท้ายโฮจิ้นก็
หัวขาด ชั้นที่ทั้งสิบก็ตายหมด พอฝุ่นหายตกลงปรากฏว่า คนที่เข้า
ครอบครองเมืองหลวงยึดช่องเต้น้อยไว้ในกำมือคือ กองทัพจากหัวเมือง
ข้างนอกที่มีแม่ทัพชื่อ..ตั้งโต๊ะ

ตั้งโต๊ะปลดช่องเต้น้อยที่เพิ่งสืบอำนาจลงจากบัลลังก์ แล้วแต่งตั้ง
น้องชายของช่องเต้ขึ้นแทนคือ **พระเจ้าเหี้ยนเต้** ซึ่งเป็นช่องเต้
องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ฮั่น เหตุที่ตั้งโต๊ะกำแหงได้ขนาดนี้เพราะมีสุดยอด
ขุนศึกเป็นตัวช่วยคือ..ลิโป้

ตัวละครสำคัญอีกตัวที่เริ่มมีบทบาทตอนนี้คือ..**โจโฉ**

โจโฉพยายามลอบฆ่าตั้งโต๊ะแต่ไม่สำเร็จ ต้องหนีออกจาก
เมืองหลวงและไปตั้งกองทหารได้หลายสิบหมื่น ยกกลับมาทำศึกกับตั้งโต๊ะ
ที่เมืองหลวง

ในกองทัพที่โจโฉยกกลับมา นั้น มีคนสำคัญอยู่หลายคนเช่น..
เล่าปี่ อ้วนเสี้ยว อ้วนสุด(น้องชายอ้วนเสี้ยว) ซุนเกี๊ยน ม้าแท่ง

กองทัพที่โจโฉรวบรวมมากลับฆ่าตั้งโต๊ะไม่สำเร็จ แถมยังตีกันเองหลายคู่ แต่สุดท้ายตั้งโต๊ะต้องวอดวายด้วยอุบายสาวงาม ที่ล่อให้ลิโป้ผิดหวังกับตั้งโต๊ะ และฆ่าตั้งโต๊ะตาย

แม้ตั้งโต๊ะตายแล้วแต่เมืองหลวงก็ยังไม่วายไม่เลิก หลัก ๆ เพราะฮ่องเต้เองยังเป็นเด็กน้อยและอยู่ในฐานะหุ่นเชิด การแก่งแย่งในเมืองหลวงก็ยังคงดำเนินต่อไป เพราะใครได้เข้ามาเซ็ดพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็จะถือว่ามีส่วนต่อทางการเมืองไม่น้อย

ส่วนกองทัพที่เคยรวมกันมากับโจโฉเพื่อขับไล่ตั้งโต๊ะ พอไม่สำเร็จก็แยกย้ายกันไปหาฐานที่มั่นของตนในส่วนต่าง ๆ ของแผ่นดินจีน

ขุนเทียนแยกไปตั้งตัวในแผ่นดินทางใต้ ซึ่งต่อมาขุนกวนลูกคนเล็กของขุนเทียนก็จะได้เป็นฮ่องเต้หนึ่งในสามของสามก๊ก

โจโฉ ลิโป้ เล่าปี่ อ้วนเสี้ยว อ้วนสุต คือตัวละครหลัก ๆ ในช่วงนี้ โดยเริ่มจาก..

โจโฉพอได้เป็นใหญ่เป็นโตก็ให้คนไปรับบิดามาอยู่ด้วย แต่ดันเกิดเหตุการณ์ทำให้พ่อโจโฉถูกฆ่าตายยกครัวที่เมืองซีจิว โจโฉโกรธมาก เพราะเชื่อว่าเจ้าเมืองนั้นวางแผนฆ่าพ่อตน ก็เลยยกทัพเหยียบซีจิวให้ราบเป็นหน้ากลอง

เจ้าเมืองซีจิวติดต่อกับคนนั้นคนนี้ให้มาช่วยเจรจากับโจโฉหน่อย ว่าตนไม่ได้ตั้งใจให้เกิดเรื่องแบบนี้ ที่พลาดไปเพราะดันไปเอาโจรพวกผ้าเหลืองเก่ามาดูแลขบวนของพ่อโจโฉเลยเกิดเรื่อง สุดท้ายได้เล่าปี่มาช่วยเจรจา แล้วก็ให้บังเอิญในเวลานั้นฐานที่มั่นของโจโฉถูกลิโป้เข้าโจมตีพอดี ก็จำเป็นต้องวางมือจากการบุกซีจิวหันกลับไปรบกับลิโป้

คราวนี้เล่าปีก็หล่อเป็นเหมือนวีรบุรุษเลย ที่ห้ามยักษ์ใหญ่อย่างโจโจได้ ก็เกิดการถ่ายโอนให้เล่าปีครองเมืองซีจิวซะเลย ทำให้ฐานะของเล่าปีถูกยกระดับขึ้นมาอีกมากเพราะได้ครองเมืองใหญ่

ฝ่ายลิโป้ หลังจากรบกับโจโจอยู่หลายยก สุดท้ายก็แพ้ต้องวนกลับมาขออาศัยอยู่กับเล่าปีที่ซีจิว โดยที่น้องชายร่วมสาบานกวนอูและเตียวหุยไม่เต็มใจนัก เล่าปีเลยให้ลิโป้ไปครองเมืองเสียวฟ่ายซึ่งเป็นเมืองบริวารของซีจิว

ส่วนโจโจหลังจากชนะลิโป้ได้แล้ว ก็ได้โอกาสเข้าไปเป็นใหญ่ในเมืองหลวง และได้กลายเป็นสมุหนายก หรือเป็นคนขีดพระเจ้าเหียนตั้อย่างเป็นทางการนั่นเอง

ปักหลักในเมืองหลวงได้แล้ว โจโจยังไม่ลืมคู่แข่งเก่าคือลิโป้ ที่ตอนนี้ไปอยู่กับเล่าปี ก็วางแผนแย่งให้สองคนนี้ปะทะกันเอง สุดท้ายเกิดการสลบเมือง ลิโป้ได้นั่งเมืองซีจิวส่วนเล่าปีต้องไปครองเสียวฟ่ายที่เป็นเมืองบริวารแทน

เล่าปีครองเสียวฟ่ายอยู่ด้วยความไม่สงบสุขนัก เพราะมีลิโป้กับอ้วนสุดคอยก่อวุ่นตลอด ลักพักก็ตัดสินใจยอมไปเป็นลูกน้องโจโจดีกว่า

พอโจโจกวาดเล่าปีเข้าสังกัดได้แล้ว ก็เริ่มวางแผนกำจัดลิโป้กับอ้วนสุด โดยสองคนนี้ถือได้ว่าไม่ฉลาดทั้งคู่ แล้วเตียวก็ตีกันเตียวก็รบกัน บางช่วงก็จะให้ลูกสาวกับลูกชายของแต่ละฝ่ายแต่งงานกันแต่ก็เปลี่ยนแปลงอยู่หลายตลบ

ลิโป้ถูกโจโจระหน่ำอย่างหนักกระทั่งไปจนมุมและตายที่เสียวฟ่าย ส่วนอ้วนสุดหนีไปตั้งหลักอยู่ชะไกล

ส่วนเล่าปีเมื่อได้เข้ามาอยู่ในเมืองหลวงในฐานะคนของโจโฉ ก็ได้ถูกนับญาติกับพระเจ้าเหียนเต๋และยกกระดบขึ้นเป็นพระปิตุลา หรือ พระเจ้าอาของเหียนเต๋

การที่ได้มาอยู่เมืองหลวงนี้ทำให้เล่าปีเห็นกับตาเลยว่า โจโฉ ช่มเหงช่องเต็น้อยขนาดไหน จนเมื่อเกิดขบวนการลับ ๆ ที่จะช่วย พระเจ้าเหียนเต๋ขึ้น เล่าปีก็เข้าร่วมด้วย

ต่อมาก็มีข่าวว่าอ้วนเสี้ยวกับอ้วนสุดสองพี่น้องจะรวมพลังกัน ซึ่งถ้าเกิดขึ้นจริงจะกลายเป็นกองทัพมดหีมา เพราะฉะนั้นจะปล่อยให้ รวมกันไม่ได้

เล่าปีถือโอกาสนี้ผละออกจากเมืองหลวง อาสานำทัพออกปราบสองพี่น้องตระกูลอ้วนทันที ซึ่งโจโฉก็อนุญาตและเล่าปีก็ทำ ผลงานได้ดีชะด้วย รุกไล่อ้วนสุดกระทั่งไปจนมุมอดอาหารตายอยู่ที่ เมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง

ปราบอ้วนสุดได้แล้วเล่าปีก็ถือโอกาสไม่กลับเมืองหลวง ที่แรก โจโฉไม่ถึงกับจริงจังที่จะเรียกเล่าปีกลับนัก แต่บังเอิญขบวนการลับที่ จะฆ่าโจโฉช่วยเหียนเต๋เกิดแผนแตกซะก่อน โจโฉเลยรู้ว่าเล่าปีก็เป็นหนึ่งใน ขบวนการนี้ด้วย และที่แยกตัวออกไปเพราะเล่าปีต้องการจะเติบโต และกลับมาจัดการตนในภายหลัง

โจโฉเลยยกทัพขนาดมดหีมาเพื่อไปกำจัดทั้งอ้วนเสี้ยวและเล่าปี ในคราวเดียวกัน

เล่าปีโดนตีก่อนจนสามพี่น้องกระจัดกระจายไปอยู่คนละที่ เล่าปี ไปอยู่กับอ้วนเสี้ยว กวนอูไปอยู่กับโจโฉ เตียวหุยไปยึดเมืองเล็ก ๆ อยู่

คราวนี้โจโฉกับอ้วนเสี้ยวก็พัดกันอยู่พักใหญ่ จนสุดท้าย อ้วนเสี้ยวเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ตายหมดยกตระกูล

ระหว่างที่โจโฉจะกับอ้วนเสี้ยว แก๊งเล่าปี่ก็กลับไปรวมตัวกันได้ สามพี่น้อง พอโจโฉปิดจ๊อบอ้วนเสี้ยว ก็หันไปโขยกเล่าปี่ต่อเพราะเชื่อว่า เล่าปี่นี่แหละคือมังกรในมวลมนุษย์ ปล่อยให้โตไม่ได้ ต้องทุบให้ตาย

เล่าปี่ก็หันไปซุกใบบนบุญเมืองเกงจิ๋วของเล่าเปียว แล้วก็ไปร่นวาย เรื่องการสืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองเมื่อเล่าเปียวตายลง จนญาติ ๆ ทาง เมียของเล่าเปียววางแผนฆ่า เล่าปี่ต้องหนีข้ามน้ำเอาตัวรอด

การหนีข้ามแม่น้ำครั้งนี้ เป็นที่มาช่วยให้เล่าปี่ได้ขงเบ้งมาเป็น สูดยอดเสนาธิการของกองทัพ แต่กรรมของเล่าปี่ยังไม่หมด เพราะ トラบใดที่เล่าปี่ยังอยู่โจโฉถือเป็นภารกิจหลักที่ต้องกำจัดให้ได้ ก็เลย โถมกองทัพไล่ล่าเล่าปี่ต่อ

กองทัพหลายแสนของโจโฉยึดเกงจิ๋วได้ ก็รุกไล่กองทัพไม่กี่พัน ของเล่าปี่อย่างเอาเป็นเอาตาย เล่าปี่ก็หนีลงใต้มาเรื่อย ๆ จนมาหยุดพัก ที่เมืองเมืองหนึ่ง

เมืองนั้นอยู่ติดกับชายแดนของเมืองกังตั้งหัวเมืองเอกของ แช่ซุน ซึ่งถือเป็นเจ้าพ่อทางใต้อยู่เหมือนกัน

ตอนนั้นซุนเกี๋ยนตายไปแล้ว แก้อี้เจ้าเมืองผ่านมือมาถึงซุนเช็ก ผู้เป็นลูก พอซุนเช็กตายก็เป็นซุนกวนผู้น้องที่ครองกังตั้งอยู่

โจโฉไม่กระโจนเข้าขย้ำเล่าปี่ทันที เพราะถือว่ายากมาถึงแดนใต้ ต้องให้เกียรติเจ้าถิ่นเขาหน่อย เลยส่งจดหมายเชิญซุนกวนให้เข้าร่วมวง กำจัดเล่าปี่ ถ้าสำเร็จแล้วจะแบ่งเกงจิ๋วให้ครึ่งหนึ่ง

แต่สุดท้ายกลายเป็นว่าขงเบ้งใช้ลีลาที่เหนือชั้น ปล่อยให้ซุนกวน ลูกขึ้นมาเปิดศึกกับโจโฉ ซึ่งศึกครั้งนี้เรียกว่าศึกเซ็กเพ็กหรือศึกผาแดง เป็นการรบระหว่างโจโฉฝ่ายเหนือ กับซุนกวนฝ่ายใต้ โดยมีขงเบ้ง ช่วยเป็นเสนาธิการให้ซุนกวนด้วย

ตัวละครที่สำคัญในช่วงนี้คือ จิวยี่

จิวยี่เป็นแม่ทัพเรือซึ่งถือเป็นนายทหารคนสำคัญของซุนกวน ระหว่างที่ซุนกวนหรือที่จริงก็คือจิวยี่นี่แหละ ขับเคี่ยวกับโจโฉ จิวยี่เอง ก็ขับเคี่ยวหมายชีวิตของขงเบ้งไปด้วย เพราะมองว่าขงเบ้งฉลาดเกินไป จะเป็นภัยต่อกั๊กตั้งในอนาคต

ศึกเซ็กเพ็กนี้ ซุนกวนเป็นฝ่ายชนะ โจโฉต้องหนียับเยิน กลับเมืองหลวงไป แต่ระหว่างที่ควั่นศึกยังไม่จางลง ขงเบ้งที่มองการณ์ ล่วงหน้าอย่างแม่นยำ กลับเป็นผู้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากศึกใหญ่นี้ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย โดยยึดเมืองสำคัญๆ ไว้ได้หลายเมืองรวมทั้งเกงจิว

ฝ่ายซุนกวนโดยจิวยี่พยายามทวงผลประโยชน์เหล่านั้นคืน โดยเฉพาะเกงจิว ก็ไม่สำเร็จซะที แต่ก็ไม่กล้าเปิดศึกกับเล่าปี่เต็มตัวเพราะ กลัวโจโฉจะกลับมาล้างแค้น

สุดท้ายหลังจากที่พยายามหลายครั้งแต่ก็เสียฐ่ขงเบ้งทุกครั้ง จิวยี่ ก็แพ้ภัยตัวเองจนต้องรากเลือดตาย

เล่าปี่ที่ตอนนี้มีฐานะดีขึ้นกว่าเดิมเยอะ เพราะได้ครองเมือง ใหญ่อย่างเกงจิว ก็ได้โชคช่วยสมทบเข้าไปอีกเพราะมีโอกาสจะเข้าครอง แคว้นใหญ่อีกแคว้นคือเสฉวน

เรื่องที่เกิดขึ้นก็คือ เล่าเจียงเจ้าเมืองเสฉวนที่อยู่ทางตะวันตก

เกิดหวาดกลัวโจโจขึ้นมา เพราะขยายอำนาจเร็วเหลือเกินและซักจะ
เฟ้นฟ่านแถวเสฉวนใกล้เข้ามาทุกที ก็เลยเชิญเล่าปี่ซึ่งแซ่เดียวกัน
มาช่วยหน่อย

แต่ด้วยความเป็นคนใจโลเลของเล่าเจียง สุดท้ายก็ผิดใจกับเล่าปี่
จนต้องทำศึกกันเองและเป็นเล่าปี่ที่ชนะได้ครองแคว้นเสฉวน

ถึงตอนนี้ความเป็นสามก๊กชัดเจนแล้ว

โจโจยิ่งใหญ่ในเมืองหลวงและทางตอนเหนือเรียกว่า วูยก๊ก

ซุนกวนลงหลักปักฐานอยู่ที่กังต้งและแผ่นดินทางใต้เรียกว่า ง่อก๊ก

เล่าปี่ครองอำนาจในเสฉวน เกงจิ๋ว และฮันต้งทางตะวันตก
เรียกว่า จ๊กก๊ก

ไม่นานก็เกิดเหตุการณ์สำคัญใกล้ๆ กันสองสามเรื่อง..

โจโจซึ่งตำแหน่งสุดท้ายเป็นวุยอ่อง คือยังไม่ถึงขั้นเป็นฮ่องเต้
พอโจโจตายลูกชายที่ชื่อโจผี ก็ไล่เหยียนเต้ลงจากบัลลังก์ สถาปนาตนเอง
เป็นพระเจ้าโจผี คือเป็นฮ่องเต้เต็มตัว

แต่ในเวลาใกล้ๆ กันนั้น ซุนกวนก็เปิดศึกชิงเกงจิ๋วซึ่งตอนนั้น
เล่าปี่ให้กวนอู๋น้องร่วมสาบานครองอยู่ และด้วยความซาอุนฉลาดของ
แม่ทัพรุ่นใหม่ชื่อลกซุน กวนอู๋เสียทั้งเกงจิ๋วและเสียชีวิตให้กับซุนกวน

เล่าปี่โกรธแค้นแทบระเบิด จะยกทัพไปถล่มง่อก๊กให้ได้ แต่
ลูกน้องทุกคนก็พยายามหว่านล้อมให้เล่าปี่ตั้งตนเป็นฮ่องเต้เถอะเพื่อไม่ให้
ราชวงศ์ฮั่นของแซ่เล่าต้องสิ้นสุดลง แล้วกรุณายกทัพไปปราบวูยก๊ก
ทางเหนือแทน

ที่แรกเล่าปีก็คล้อยตามคนแวดล้อม สถาปนาตนเองเป็นฮ่องเต้ สืบต่อราชวงศ์ฮั่น กำลังจะยกทัพไปปราบวูยกก็พอดีเกิดเหตุการณ์ ที่เติมเชื้อไฟเข้าไปอีก

เตียวหุยน้องร่วมสาบานคนเล็กถูกลอบสังหาร แล้วตัดหัว ไปส่งให้ซุนกวน..

ความแค้นคูณด้วยแค้น..คราวนี้เล่าปีไม่ฟังเสียงใครแล้วแม้แต่ ขงเบ้ง ยกทัพอันเกรี้ยวกราดไปลุยง่อก๊กทันที

แต่ด้วยการยกไปแบบมีความแค้นเป็นแรงขับ ประกอบกับ ขงเบ้งไม่ได้ไปด้วย ทัพอันยิ่งใหญ่ของเล่าปีต้องพ่ายแพ้ยับเยินไม่ต่าง จากตอนที่โจโฉพ่ายศึกเซ็กเพ็ก

แต่ต่างตรงที่..ผลการพ่ายศึกครั้งนี้ทำให้เล่าปีตรอมใจจนจบ ชีวิตลงไปด้วย เล่าเสี้ยนหรือชื่ออาเต๋าในวัยเด็ก ได้เป็นฮ่องเต้ของแคว้นจ๊ก สืบต่อจากเล่าปี

สิ้นเล่าปีแล้วแต่ยังเหลือขงเบ้ง ซึ่งขงเบ้งถือเป็นหน้าที่หลักของ ชีวิตเลยว่า ต้องล้มล้างแซ่โจลง แล้วนำราชวงศ์ฮั่นกลับไปสถาปนา ที่เมืองหลวงให้ได้ ขงเบ้งก็เลยเปิดศึกกับวูยกก็ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยมี สุมาอี้เป็นคู่ต่อกรที่สุดจะสูสี

ในศึกทั้งหกครั้งนั้น มีอยู่หลายครั้งที่เกือบสำเร็จเพียงแต่ขาด นั้นนิดนี้หน่อย หรือแม้แต่ฟ้าฝนไม่เป็นใจก็มีเกิดขึ้น ซึ่งถ้าปราบวูยก สำเร็จแล้ว การปราบง่อก๊กก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาอะไร แต่ทุกครั้งก็ทำได้ แค่เกือบและขงเบ้งกลับต้องตายลงก่อนที่การปราบวูยกจะทำได้สำเร็จ

หลังสิ้นยุคขงเบ้งแล้ว ฮ่องเต้ของแต่ละก๊กก็ไม่ค่อยเข้มแข็ง

เหมือนรุ่นปู่รุ่นพ่อที่บุกน้ำลุยไฟบุกเบิกกันมา ความฟอนเฟะมักจะเกิดจากเนื้อในของแต่ละก็มากกว่าการทำศึกระหว่างกัน

วูยกก็กับงอ๊กก็มีความคล้ายกันอยู่บ้างคือ พอฮ่องเต๋อ่อนแอพวกขุนศึกมีอำนาจมากขึ้นก็เข้าครอบงำ แต่ต่างกันตรงที่งอ๊กของแซ่ซุนมีการพลิกกลับไปมา บางคราวขุนศึกก็เหนือกว่าบางครั้งฮ่องเต๋ก็ยึดอำนาจกลับมาได้

แต่สำหรับวูยกก็นั้นฮ่องเต๋แซ่โจอ่อนแอลงทุกที สุมาสู้กับสุมาเจียว ลูกชายของสุมาอี้ก็เข้มแข็งฮ่องเต๋มากขึ้น ๆ ไม่ต่างอะไรกับครั้งที่โจโฉเข้มแข็งเหี้ยนเต๋ และเหตุการณ์ร้ายแรงหลายเรื่องก็แทบจะเรียกได้ว่ากรรมสนองลูกหลานแซ่โจโดยแท้

17

ส่วนทางจ๊กก๊กนั้นค่อนข้างจะมีอุดมการณ์สูง คือเล่าเสี้ยนเป็นฮ่องเต๋ที่ไม่ค่อยได้เรื่องเท่าไร แต่เหล่าขุนศึกเสนาอำมาตย์ยังก้มหน้าก้มตาทำงานแบบถวายหัว พวกที่รบก็รบไปตายไป พวกฝ่ายบุนั้นก็ทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำไป

จ๊กก๊กของเล่าเสี้ยนไปก่อนเพื่อน คือเมื่อสุมาเจียวได้ครองอำนาจก็ได้บุกจ๊กก๊กและเล่าเสี้ยนยอมแพ้ หลังจากรวมจ๊กก๊กได้ไม่นาน พอสุมาเจียวตาย สุม่าเอี้ยนลูกชายสืบทอดอำนาจ คราวนี้ก็ไล่ฮ่องเต๋แซ่โจองค์สุดท้ายลงจากบัลลังก์ สถาปนาตนเองเป็นฮ่องเต๋ราชวงศ์จิ้น

ถัดมาก็บุกยึดงอ๊กสำเร็จรวมแผ่นดินจีนกลับเป็นหนึ่งเดียว เป็นอันจบเรื่องสามก๊กเพียงเท่านี้

马耳东风

mǎ ěr dōng fēng

ลมบูรณาพัดผ่านข้างหูกาชา

1

ปิดฟ้าด้วยกะสาหลง มลงไม้เป็นความแท้จริง

ผลแห่งการปราศัย

การที่พระเจ้าเลนเต้ปกครองแผ่นดินอย่าง
เลวร้ายส่งผลเสียหายมหาศาลเมื่อพระองค์
สิ้นพระชนม์ เมืองหลวงเกิดจลาจล ตั้งโต๊ะ
เข้ายึดอำนาจ และสร้างความฉิบหาย
ให้กับแผ่นดิน ผู้คนนับล้านต้องจบชีวิต และ
ราชวงศ์ฮั่นถึงกับต้องล่มสลายอย่าง
น่าเจ็บปวดที่สุด

เล่าเรื่อง : ล่วงมาในยุครบลาจราชวงศ์ซันซึ่ง ณ เวลานั้นยังไม่มีใครจะอาจหยั่งรู้ได้ว่า ซันผู้กร่อนจนใกล้ล่มสลายแล้ว..พระเจ้าฮวนเต๋ฮ่องเต้ในเวลานั้น ทรงไม่มีลูกชายไว้สืบราชบัลลังก์ ก็ได้ไปขอลูกชายของเจ้าพระยาเมืองหนึ่งมาเป็นลูกบุญธรรม

แล้วก็เป็นเรื่องปกติของผู้ยิ่งใหญ่ ที่จะได้ไม่ได้เลี้ยงดูลูกด้วยตนเอง แต่ฝากการเลี้ยงดูนั้นไว้กับกลุ่มบุคคลที่เรียกว่า “ขันที”

บุตรบุญธรรมของพระเจ้าฮวนเต๋ได้เติบโตมาด้วยการกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูของขันทีสิบคน หนึ่งในนั้นชื่อว่า เตียวเหยียง ซึ่งมีอิทธิพลกับเด็กชายมากถึงขนาดว่า เด็กชายเรียกเตียวเหยียงว่าท่านพ่อ..

เมื่อพระเจ้าฮวนเต๋สิ้นพระชนม์ บุตรบุญธรรมคนนี้ก็ได้รับครองราชย์แทน ชื่อว่าพระเจ้าเลนเต้ ซึ่งแน่นอน ขันทีทั้งสิบนำโดยเตียวเหยียงก็ได้มีอำนาจมากขึ้นอย่างไม่มีวันจะวันยัง

พระเจ้าเลนเต้ปกครองบ้านเมืองแบบไม่ทำอะไรเลย เสพแต่สุรานารี เรียกได้ว่าไม่ปฏิบัติหน้าที่สมกับการเป็นเทพบุตรเลยแม้แต่น้อยงานบ้านการเมืองทุกอย่างตกอยู่ในกำมือของขันทีทั้งสิบ

วิธีคิดของขันทีพวกนี้คือ..พวกตนได้ลงทุนกับเด็กคนนี้ไปมากมายทั้งเวลาและเรี่ยวแรง พอเด็กคนนี้ได้ขึ้นมามีอำนาจสูงสุดในแผ่นดิน นี้ก็คือเวลาถอนทุนของพวกตนแล้ว

การถอนทุนที่มักง่ายและเห็นแก่ตัวที่สุดก็คือการกินสินบาทคาดสินบน กลุ่มขันทีทั้งสิบรับประทันกันอย่างมูมมาม การแต่งตั้งโยกย้ายขุนนาง การให้คุณให้โทษข้าราชการต่างๆ ไม่ได้ขึ้นกับคุณงามความชอบของใครอีกแล้ว แต่ขึ้นอยู่กับว่าใครจะถวายสินบนให้กับท่านขันทีเหล่านี้ได้มากกว่ากัน คนนั้นก็ได้อเลื่อนชั้น

ระดับสูงรับประทานกันขนาดนี้ ระดับรอง ๆ ก็กินกันปาก
มันแล็บตามไปด้วย บ้านเมืองเต็มไปด้วยคอร์รัปชั่น การบริหารราชการ
ก็ปั่นเฟือนไปหมด ผู้คนอดอยาก โจรผู้ร้ายชุกชุม

ฟ้าดินคงทนไม่ไหว ก็ได้ส่งสัญญาณเตือนถึงความวิปริตใน
แผ่นดิน สำแดงอาเพศขึ้นอย่างต่อเนื่องมากมาย..

..มีลมวงช้างพัดอย่างแรงเข้ามาในตำหนัก จนข้าวของเสีหาย
อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน..ตำหนักว่าราชการในวัง ที่ควรเป็นที่
ปลอดภัยที่สุด กลับมีงูเขียวใหญ่ตัวหนึ่งตกลงมาจากช่อ ทำเอาพระเจ้า
เลนเต้ตกใจจนสลบล้มฟาด..เกิดลูกเห็บตกหนักอยู่ครึ่งคืน ทำให้
บ้านเมืองพังพินาศมากมายนับไม่ถ้วน

เกิดแผ่นดินไหวที่เมืองลกเอียง และเกิดคลื่นยักษ์พัดผู้คนตาม
ชายฝั่งหายไปจำนวนมาก..ไก่อ้วผู้มากมายกลายเป็นตัวเมีย..เกิดควัน
สีดำพวยพุ่งขึ้นมาจากพื้น เกิดรังสีประหลาดทาบจับที่ปราสาทหยก เกิด
ภูเขาถล่ม..

เรียกว่าฟ้าดินเล่นใหญ่เล่นโต จนราษฎรพากันพูดไปต่าง ๆ นานา

ถึงตอนนี้ซึกจะเยอะ พระเจ้าเลนเต้ต้องเรียกประชุมขุนนาง
เพื่อหาคำตอบกับเรื่องนี้

ซัวหยง หนึ่งในขุนนางตงฉินที่เหลือไม่กี่คน ถือโอกาสนี้
กราบทูลอย่างตรงไปตรงมา.. “ซึ่งเกิดอาเพศต่าง ๆ เหล่านี้ เนื่องด้วย
แผ่นดินถูกยึดครองโดยชนที่ที่ไม่ได้ตั้งอยู่ในทำนองคลองธรรม ขอ
พระองค์ได้โปรดพิจารณากำจัดบัดเป่าชนที่เหล่านั้นด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

ชั่วหยงเสี่ยงตายถึงขั้นเอาหัวตัวเองเป็นเดิมพัน แต่พระเจ้าเลนเต้ ได้ฟังแล้วก็นิ่งเฉยเสีย กลับเป็นฝ่ายชั้นที่ทั้งลืบต่างหากที่ได้ยินแล้วก็ เต็มร่าอยู่ภายใน เพราะไม่นึกว่าจะมีคนกล้าประจานความชั่วของพวกตน อย่างนี้

หลังจากนั้นไม่นาน ก็หาเรื่องใส่ร้ายป้ายสีจนชั่วหยงต้องกระเด็น จากตำแหน่งกลับไปทำไร่นาอยู่บ้านนอก

ยังนับว่าชั่วหยงโชคดีที่โดนการตอบโต้จากชั้นที่แค่นี้ เพราะ หลังจากนั้นไม่นานก็มีขุนนางน้ำดีพยายามกราบทูลความจริงแก่เจ้าเหนือหัว อีก แต่พวกนั้นไม่ได้โชคดีอย่างชั่วหยง..

วันหนึ่งระหว่างที่เลนเต้เสวยน้ำจิ้มกับเหล่าชั้นที่ เล่าโตก็เข้า กราบทูล.. “บัดนี้แผ่นดินเดือดร้อนแทบทุกหย่อมหญ้า เหตุไฉนพระองค์ ยิ่งก่นแต่เสวยน้ำจิ้มที่อยู่ใต้พระเจ้าข้า”

เลนเต้ผู้โง่เง่ากลับตอบหน้าตาเฉย “บ้านเมืองเดือดร้อน ตรงไหน ข้าได้ยินแต่ว่าราษฎรอยู่ที่กินดี บ้านเมืองร่มเย็น เจ้าเอาเรื่อง อะไรมาพูด”

เล่าโตไม่ยอมแพ้กกราบทูลต่อ.. “พวกโจรซุกซุ่มเต็มไปทั้งบ้านเมือง แล้วพระเจ้าข้า ประชาราษฎรเดือดร้อนเพราะพวกชั้นที่ที่ห้อมล้อม พระองค์อยู่นั้นแหละ ปิดบังความจริงไม่ให้พระองค์รู้ว่าบ้านเมืองเลวร้าย ขนาดไหนแล้ว ขอพระองค์ได้โปรดเอ็นดูไพร่ฟ้าของพระองค์ด้วยเถิด”

เหล่าชั้นที่ทั้งลืบได้ยินคำร้องต่อหน้า ก็พร้อมใจกันเล่นละคร รวากับซ้อมกันมาแล้ว ต่างถอดหมวกประจำตำแหน่งแล้วทูลกายลง แทบทำเลนเต้.. “ในเมื่อท่านเสนาบดีผู้ใหญ่ซึ่งซังพวกข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ โดยหาสาเหตุมิได้แล้ว ข้าพเจ้าก็ขอเพียงพระองค์โปรดกรุณาไว้ชีวิต

ปล่อยให้พวกเขาเข้าไปได้กลับไปบ้านเกิด ทำไร้ไถนาเลี้ยงชีวิตที่เหลือ
ด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

พูดจบก็พากันร้องไห้สะอึกสะอื้น..

เป็นละครชั้นสวะที่เล่นได้ไม่เนียน แต่ก็ทำให้คนดูชั้นเลวเช่น
พระเจ้าเลนเต้โกรธ เพราะทำให้ “ท่านพ่อ” ของพระองค์ต้องเสียน้ำตา
ตรัสด้วยเสียงอันดังว่า “บ้านท่านยังมีคนสนิทใช้หรือไม่ แล้วทำไมข้าจะ
มีคนสนิทบ้างไม่ได้”

ว่าแล้วก็สั่งให้ทหารลากตัวเล่าโต้ไปประหาร แต่ยังไม่ทัน
ลงดาบก็มีต้นตำ้ ขุนนางไม่กลัวตายอีกคนหนึ่งเข้ามาพอดี ก็เลยกราบพูล
ขอค้ดค้าน

“ได้โปรดยับยั้งก่อนเถิด ไม่ทราบว่่าเล่าโต้ทำผิดสิ่งใดหรือ
พระเจ้าข้า”

23

“มันกล่าวหาขุนนางใกล้ชิดเรา หว่่าแผ่นดินวิปริตแปรปรวน
โจรผู้ร้ายเต็มบ้านเต็มเมืองเพราะชั้นที่ทั้งสิบของเรา”

ต้นตำ้ก็กล่าวสนับสนุน “สิ่งทีเล่าโต้กล่าวนั้นถูกต้องแล้ว พวก
ชั้นที่ทั้งสิบไม่ได้ทำอะไรดีให้แก่ชาติบ้านเมืองเลย กลับได้อวยยศเป็น
ขุนนางผู้ใหญ่”

เลนเต้โกรธจัดและไม่ทันให้ต้นตำ้ได้เอ่ยชี้แจงอะไร เลนเต้ก็
ให้นำทั้งเล่าโต้และต้นตำ้ขังไว้ในคุก..

สุดท้ายขุนนางน้ำดีทั้งสองก็ไม่รอด เพราะชั้นที่พากันผูกใจเจ็บ
และคิดว่าถ้าปล่อยให้ม่ีชีวิตต่อ อาจจะออกมาพุดอะไรได้อีก ก็ส่งคน
เข้าไปฆ่าถึงในคุก

ความเลวร้ายบนแผ่นดิน ดำเนินไปจนถึงคราวที่เลนเต๋ ลื่นพระชนม์ และทั้งปัญหาไว้มากมายทั้งเรื่องการจัดรัชทายาทที่ไม่ เต็ดขาดชัดเจน จนถูกชนที่ทั้งสิบแอบอ้างแต่งตั้งฮ่องเต้ตามอำเภอใจ

ในกาลต่อมา การประลองกำลังระหว่างผู้นำทหารกับชนที่ ทั้งสิบก็นำมาซึ่งความวุ่นวายจากภายนอกสู่ภายในวัง จนมีการฆ่าฟัน ถึงขั้นเผาวัง แม้สุดท้ายชนที่ทั้งสิบจะพบจุดจบอย่างสาสม แต่บาดแผล บนแผ่นดินก็ได้ติดเชื้อลามไปเป็นวงกว้างแล้ว และเป็นจุดกำเนิดให้เกิด ความแตกแยกจนเป็นก๊กเป็นเหล่า

...

อาจจะพูดได้เต็มปากว่า ความสิ้นสลายของราชวงศ์ฮั่น ส่วน หนึ่งเกิดจากการปกครองแผ่นดินอย่างมั่งคั่งของเลนเต๋

ความโง่เง่าที่ปล่อยตัวเองให้หลงระเหิงไปกับคำสรรเสริญ เยินยอจากคนรอบตัว ประกอบกับขาดความตระหนักในหน้าที่ของตน ว่าตนคือใคร สำคัญกับชาติบ้านเมืองขนาดไหน ทำให้คนทั้งแผ่นดิน ต้องรับกรรม

ตัวเลนเต๋เองชาติก่อนคงทำบุญเอาไว้เยอะ เกิดมาในครอบครัว ชุนนางธรรมดา แต่กลับได้เป็นถึงฮ่องเต้ เสพสุขตลอดเวลาที่นั่ง บนบัลลังก์ งานการไม่ต้องทำ ตอนตายก็ตายในฐานะฮ่องเต้ แต่ขอโทษ.. ทั้งซี้ก้องเบื้อเริ่มไว้ให้คนข้างหลัง

เหตุแห่งปราชัย

อำนาจบารมี เสียงสรรเสริญเยินยอ ในบางครั้ง
มันก็คือยาพิษเรวดี ๆ นี้เอง ผู้ยิ่งใหญ่หลายคนหลงมัวเมา
ไปกับสิ่งเหล่านั้น จนตาบอดหูหนวกและเจ๊งเพราะ
คนจำพวกชั้นที่

一斗米
养个恩人，
一石米
养个仇人

yī dòu mǐ yǎng gè ēn rén,
yī shí mǐ yǎng gè chóu rén
มอบข้าว 1 ถุง ถือเป็นบุญคุณ
เพิ่มข้าวเป็น 1 กระสอบ
กลับกลายเป็นความแค้น

2

เมฆตาผี ห้าผีผืนดิน (1)

ผลแห่งการปราศัย

เมื่อเล่าปี่ไว้ชีวิตและปล่อยขุนนางกังฉินไป
ขุนนางชั่วตนนั้นกลับไปฟ้องกล่าวโทษ
เล่าปี่ ทำให้นอกจากต้องหลุดจากตำแหน่ง
นายอำเภอ อันเป็นก้าวแรกในชีวิตราชการแล้ว
ยังถูกออกหมายจับและต้องหนีไปในฐานะ
อาชญากรทำร้ายผู้ตรวจราชการ ต้องเสีย
เวลาไปพักใหญ่กว่าจะกลับมาสู่เส้นทาง
อำนาจอีกรอบ

เล่าเรื่อง : หลังจากสามชายประหลาด เล่าปี กวนอู เตียวหุย ได้กระทำสัตย์สาบานในสวนท้อเป็นพี่น้องกันแล้ว ทั้งสามก็ร่วมทะเลาะในสนามรบ ปราบปรามโจรโพกผ้าเหลืองหลายศึกจนขึ้นชื่อลือชา

ชื่อเสียงเลื่องลือยิ่งใหญ่ ฝีมือเกรียงไกร แต่ด้วยระบบราชการ อันเน่าเฟะสมัยเลนเต้ เล่าปีจึงได้รับการตอบแทนคุณงามความดีแค่ ได้เป็น..นายอำเภออันหือกวน อำเภอเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเมืองจางชาน

นับเป็นบ่อน้ำน้อยแห่งแรก ที่ได้พุ่มพักมังกร..เล่าปีปกครอง อำเภอเล็ก ๆ แห่งนี้ด้วยความซื่อสัตย์เที่ยงธรรม ด้ายสักเส้นเข็มสักเล่ม ก็ไม่มีเบียดบังเอาจากอาณาประชาราษฎร์ ชาวอำเภออันหือกวนจึงรัก เล่าปีมาก

อยู่ได้เดือนกว่า ก็มีนโยบายจากทางราชการให้ลดจำนวน ข้าราชการลง นัยว่างประมาณไม่พอ (ก็รับประทันกันตั้งแต่เบื่องสูง ยันเบื่องต่ำ จนเงินออกนอกระบบไปเยอะ) เล่าปีก็หัวน้ ๆ ใจว่าตน จะโดนเลย์ออฟด้วยหรือเปล่า

แล้วก็มีผู้ตรวจราชการจากส่วนกลางเดินทางมา เพื่อสำรวจ ว่านายอำเภอเล็ก ๆ แห่งนี้สมควรทำงานต่อหรือไม่..แน่นอน ผู้ตรวจฯ สมัยเลนเต้นั้นย่อมหาคนดี ๆ ยากส์

เมื่อแรกที่เจอหน้ากันเล่าปีเดินออกไปรับ แต่ท่านผู้ตรวจฯ กลับ นั่งวางมาดอยู่บนม้า จะสั่งอะไรก็ใช้แส้ม้าชี้เอา เรียกว่ามีมารยาทแบบ สุด ๆ

เมื่อเข้ามาในจวน ผู้ตรวจฯ ก็นั่งอย่างฝั่งผายบนเก้าอี้แล้วถาม.. “เล่าปี เจ้ามีเชื้อสายมาจากไหน”

เล่าปีก็บอกถึงต้นตระกูลอย่างสังเขป ว่าสืบเชื้อสายมาจาก เจ้าองค์โตและ “ข้าอาสาออกรบกับโจรโพกผ้าเหลืองสามสิบกว่าครั้ง มีความชอบเล็ก ๆ น้อย ๆ จึงได้มารับราชการอยู่ที่นี้”

แค่นี้ท่านผู้ตรวจฯ ก็อารมณ์ชื่นโดยไม่มีสาเหตุ “หนอยแน่ะ เจ้าแอบอ้างว่าสืบเชื้อสายมาจากเชื้อพระวงศ์แถมยังโฆษณาชวนเชื่ออีกว่า มีความดีความชอบปราบโจร หน้าตาแบบนี้แหละจะมีน้ำหน้าไปรบกับโจรได้ ไ้พวกขุนนางเลว ๆ แบบนี้ ข้าต้องไล่ออกให้หมด”

คงเป็นครั้งแรกที่เล่าปีได้เจอกับข้าราชการแบบนี้ ทำอะไรไม่ถูกก็ได้แต่คำนับแล้วถอยออกมา ลักพักก็มีคนมากระซิบบอกว่า ที่ท่านผู้ตรวจฯ เล่นงานแบบนี้คงอยากได้สินบนเข้ากระเป่าตนเองเป็นแน่

เล่าปีก็บอกไปตามความจริงว่า ตั้งแต่มาตั้งเป็นนายอำเภอที่นี่ ยังไม่เคยเบียดบังอะไรจากชาวบ้านเลย แล้วจะเอาที่ไหนไปให้ท่านผู้ตรวจฯ

วันรุ่งขึ้น ผู้ตรวจฯ เปิดเรือนรับรองแล้วให้นำตัวพนักงานของอำเภอนั้นมาขู่เชิญจะให้กล่าวโทษเล่าปีว่าข่มเหงราษฎร เล่าปีขอเข้าพบหลายครั้งเพื่อชี้แจงเรื่องราวก็ไม่ให้เข้า

เขาห้ามไม่ให้เข้า เล่าปีก็จนปัญญาไม่รู้จะทำไงต่อก็ได้แต่ถอยออกมา จนเรื่องต้องถึงมือน้องคนเล็ก..

เดียวหุยหมักสุราในกระเพาะจนแก่ตกรึแล้ว พอขี่ม้าผ่านหน้าเรือนรับรองก็เห็นผู้เฒ่าผู้แก่มายืนร้องไห้กันหน้าเรือน ถ้ามก็ไ้ความว่า..ข้างในกำลังมีการเสียนสติกันอยู่ เพราะผู้ตรวจฯ บังคับให้พนักงานกล่าวโทษเล่าปี แต่พนักงานไม่มีใครยอม

เตียวหุยโดดลงจากหลังม้าทันที ยามเฝ้าประตูเข้าขวาง ก็กระเด็นเป็นคนแรก เปิดประตูผ่างเข้าไปเจอท่านผู้ตรวจฯ นั่งอยู่บนเก้าอี้ กำลังบัญชาการให้เขียนพนักงานอำเภอ

“ไอ้ชั่ว มึงรู้จักกูมั๊ย” เตียวหุยที่ขึ้นชื่อว่าเสียงดัง ตอนนั้นตะโกนสุดเสียง ท่านผู้ตรวจฯ สดกร่างยังไม่ทันได้กร่างอะไรก็โดนจิกเข้าที่มวยผม ลากลงจากเก้าอี้ออกจากเรือนรับรองไปผูกไว้กับหลักผูกม้า

แล้วเตียวหุยก็หักกิ่งหลิวหวดไปที่ร่างผู้ตรวจฯ ไม่มีนับจนกิ่งหักไปเป็นสิบ

ชะตาของผู้ตรวจฯ ยังไม่ถึงฆาต เพราะเสียงเอะอะดังไปเข้าหูเล่าปี่ก็เลยต้องออกมาดู เมื่อมาเห็นสภาพก็สอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น

“ไอ้ชั่วมันข่มเหงพนักงานอำเภอจะให้ใส่ร้ายพี่ คนแบบนี้ต้องเอาให้ตาย” เตียวหุยรายงานแล้วเงือกิ่งหลิวจะฟาดต่อ

ผู้ตรวจฯ สะดุ้งโหยงเพราะหวาดกิ่งหลิวเต็มที่แล้ว รีบอ้อนวอนเล่าปี่.. “ท่านเล่าปี่โปรดไว้ชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด”

เล่าปี่รีบสั่งให้เตียวหุยหยุดมือ กวนอูคนรองก็เสนอความเห็น.. “ท่านพี่ พวกเราทำความดีความชอบมาขนาดนี้ ได้เป็นแค่นายอำเภอเล็กๆ นี่ก็ปวดใจพอแล้ว ยังมาเจอข้าราชการเลวๆ ข่มเหงดูถูกขนาดนี้อีก เส้นทางนี้น่าจะไม่เหมาะกับเราแล้ว”

แม้แต่กวนอูก็ยังเห็นด้วยกับเตียวหุย.. “ฆ่าไอ้ชั่วนี้ซะก่อน แล้วเราออกไปช่องสุมกำลังคิดการใหญ่ที่อื่นดีกว่า”

สองในสามพี่น้องเงือกดาบรอบันคอบผู้ตรวจฯ แล้ว กังฉินจอมกร่างที่ตอนนี้กลายเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ก็มกราบเล่าปี่ ปากก็ได้แต่อ้อนวอน “ท่านเล่าปี่ช่วยข้าด้วย ท่านเล่าปี่ช่วยข้าด้วย”

พีใหญ่เห็นด้วยว่าไม่ควรอยู่ที่นี้แล้ว แต่.. “อย่าไปฆ่ามันเลย จะช่วยยังไงมันก็ได้ชื่อว่าเป็นข้าราชการ ดูผลงานต่างพระเนตรพระกรรณ ฮ่องเต้” แล้วก็คืนตราตั้งปล่อยผู้ตรวจฯ ไป

ผู้ตรวจฯ สำนึกบุญคุณเล่าปี่ม้วย ตระหนักถึงความชั่วของตัวเองม้วย..

พลันที่กลับถึงเมืองเต้จิว ผู้ตรวจฯ ก็ฟ้องเจ้าเมืองใส่สีตีไข่ จนหมายจับว่อนไปทั่ว..เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยกลายเป็นอาชญากรทันที และชีวิตของสามพี่น้องต้องกลับไปเริ่มจากศูนย์ใหม่อีกรอบ..

...

ความเมตตาาก็เหมือนเมล็ดพันธุ์ ไม่ใช่ว่าหว่านที่ไหนก็จะขึ้นได้ เหมือนกัน..ถ้าหว่านลงบนพื้นทราย ที่แห้งแล้ง ยังไงก็เปล่าประโยชน์

เล่าปี่เป็นคนใจดีมีเมตตาเป็นพื้นนิสัยอยู่แล้ว แต่กลับไม่สังเกตร คนที่จะรับความเมตตานี้ว่าเป็นยังไง..สันดานอย่างผู้ตรวจฯ ก็เหมือนพื้นทรายเราดี ๆ นี้เอง แต่ที่เลวร้ายกว่านั้นคือ นอกจากทำบุญไม่ขึ้นแล้ว มันยังแวงกัดอีกด้วยสิ

31

เหตุแห่งปราชัย

คิดการใหญ่ห้ามใจดีเกินห้ามมีเมตตาอย่าง
ไร้ขอบเขต ควรเลือกคนที่จะทำดีด้วย มิฉะนั้น
ความดีดร้อนอาจย้อนศรกลับมาหาได้

32

斩草除根

zhǎn cǎo chú gēn

ตัดต้นหญ้าทิ้ง ก็ต้องขุดรากหญ้า
ทิ้งไปด้วย

3

๓๑ ไม้ ไม้ทาสโหด ๓๒ ๓๓ ไม้ทาสราก โหด ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ผลแห่งการปราศัย

เมื่อโฮจิ้นเซญุกองทัพหัวเมืองเข้ามาเพื่อ
ช่วยกอดันให้กำจัดซันที่ทิ้งเก้า สูดท้ายซันที่
ถูกกำจัดได้จริง แต่ตั้งโต๊ะก็ถือโอกาสนั้นเข้า
ครอบงำเมืองหลวงรวมทั้งฮ่องเต้ ส่งผลให้
แผ่นดินจีนเข้าสู่ยุคคยอย่างเต็มตัว

เล่าเรื่อง : ชาติกำเนิดคนจะมีผลกับพฤติกรรมมั้ย..ไม่แน่ บางคนชาติกำเนิดต่อย่ำการกระทำกลับสูงส่ง บางคนชาติกำเนิดเลิศลอยการกระทำกลับกากสฤล

หรือบางคนชาติกำเนิดไม่ได้สูงส่ง แต่เมื่อบุญพาวาสนาส่งได้ยกระดับตัวเองขึ้นในสังคมชั้นสูง ก็ล้มตัวหึ่งพยองพองร่างขึ้นอย่างไร้สติ ดังเช่นครอบครัวของคนฆ่าสัตว์ครอบครัวหนึ่ง

เป็นครอบครัวแซโฮ ตัวพี่ชายชื่อโฮจิ้นมีน้องสาวหน้าตาสะสวยเป็นพิเศษ สวยถึงขนาดพระเจ้าเลนเต้ผู้เป็นฮ่องเต้เห็นแล้วลุ่มหลง รับตัวเข้าไปเป็นสนมในวัง โฮจิ้นก็เลยได้ติดสอยห้อยตามน้องสาวไปเติบโตในวังด้วย

โชคดีซ้ำสองเมื่อแม่นางโฮกำเนิดลูกชายชื่อว่าหงจูเปียน การมีลูกชายให้กับฮ่องเต้ยิ่งกว่าถูกหวยเสียอีก นางสนมโฮเลยได้เลื่อนชั้นขึ้นเป็น โฮฮองเฮา ซึ่งใหญ่โตมโหระทึก มีอำนาจในวังอย่างสูงยิ่ง

น้องสาวได้ดิบได้ดี พี่ชายก็เติบโตไปด้วยจนได้เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด เรียกว่าใหญ่โตคับบ้านคับเมืองเลยทีเดียว

แต่ลูกชายคนสำคัญของฮ่องเต้ มิได้มีแค่หงจูเปียนลูกของโฮฮองเฮาเท่านั้น ยังมีหงจูเหียบซึ่งเกิดจากสนมอีกคน แต่แม่ของหงจูเหียบถูกโฮฮองเฮาแค้นแหวงยาพิษจนตาย แม่ของพระเจ้าเลนเต้จึงรับหงจูเหียบหลานกำพร้าเข้าไปเลี้ยงดู

หงจูเปียนเป็นพี่ หงจูเหียบเป็นน้อง..เด็กชายสองคนนี้ไม่มีอะไรกันหรอก แต่ผู้ใหญ่ที่ถือหางแต่ละฝ่ายต่างหาก ที่จะพัดกันเอาตาย..

เมื่อพระเจ้าเลนเต้กำลังจะสวรรคต คนรอบข้างก็ต้องวางแผนแล้วว่า จะดันใครขึ้นบัลลังก์แทน ซึ่งหมายความว่าความถึงความเป็นความตาย หรือความรุ่งเรืองตกต่ำของฝ่ายตนอย่างมาก

ตัวพระเจ้าเลนเต้เองโปรดห้องจูเหียบมากกว่า เพราะเป็นเด็กเฉลียวฉลาดกว่า ฝ่ายขันทีทั้งสิบซึ่งก็ครอบงำเลนเต้มานาน เมื่อเห็นว่าศูนย์กลางอำนาจกำลังมีความไม่แน่นอนต้องรีบจัดการให้สะเด็ดน้ำก่อน เลยรีบทุลเลนเต้ก่อนจะลาโลกกว่า ถ้าอยากให้ห้องจูเหียบขึ้นครองแผ่นดิน ต้องเรียกโฮจิ้นเข้ามาแล้วจับฆ่าซะ..เลนเต้เห็นด้วย

ก็เลยมีราชโองการให้โฮจิ้นเข้าวังด่วน แต่โชคดีมีคนกระซิบบอกโฮจิ้นว่าขันทีทั้งสิบมีแผนลวงท่านให้เข้าวังแล้วจะล้อมฆ่า

โฮจิ้นเลยเข้าวังไปพร้อมกองทหารถึงห้าพันคน มีอ้วนเสี้ยวและโจโฉเป็นลูกน้องติดตามไปด้วย เข้าไปแล้วคุมสถานการณ์ทั้งหมด เมื่อพระเจ้าเลนเต้สวรรคต โฮจิ้นใช้อิทธิพลตั้งห้องจูเปียน หลานชายตนเองขึ้นเป็นฮ่องเต้ทันที

ขันทีทั้งสิบรู้ชะตาแล้วก็เริ่มหนีและมีการทำร้ายกันเอง คนที่ต้องสังเวยให้กับเหตุการณ์นี้คือ เกนหวน ขันทีหนึ่งในสิบโดนฆ่าตาย ขันทีที่เหลืออีกเก้าตัวก็ซมซานเข้าหาพระนางโฮ ซึ่งตอนนี้เป็นแม่ฮ่องเต้ไปแล้วจึงต้องเรียกว่า โฮไทเฮา

พอไปถึงก็กราบมือกราบตีน..พระแม่ช่วยด้วยคนที่คิดร้ายกับพี่ชายท่านนั่นก็คือไอ้เกนหวนที่ตายไปแล้ว พวกหม่อมฉันไม่รู้เรื่องด้วยเลย พระแม่ได้โปรดชี้แจงกับท่านโฮจิ้นด้วยเถิด

โฮไทเฮาเจออีเก้าตัวมาพิทอบพิเทาแบบนี้ก็หลงเชื่อและออกรับหน้าแทน..ห้ามปรามโฮจิ้นว่าท่านพี่พอแล้วละมั้ง ตัวการที่คิดร้ายกับท่านมันก็ตายไปแล้ว

แม้ลูกน้องคนสนิทอย่างอ้วนเสี้ยวและโจโจจะท้วงติง..ต้อง
ถอนรากถอนโคนสินนาย ชำมันให้หมด เหลือเชื้อข้าวไว้ตั้งเก้าตัว วันหนึ่ง
มันจะกลับมาทำให้เราเดือดร้อนได้

โฮจิ้นก็เอาแต่ล้างเลเกรงใจน้องสาว ก็เลยไม่กล้าลงมือกับชั้นที่
ที่เหลือเก้าตัวโดยตรง ปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่อย่างใหญ่โตเหมือนเก่า

แล้วต่อมาไม่นานโฮจิ้นก็โดนชั้นที่ที่เหลือเก้าตัวนี้ ล่อเข้าวัง
ไปล้อมฆ่าตายอยู่ดี

...

ไม่ใช่จะถูก..แต่คนที่เติบโตขึ้นมาเพราะอาศัยบารมีน้องสาว
ไม่ได้อาศัยความรู้ความสามารถของตัวเองก้าวมาเป็นใหญ่ทางการ
ทหาร..อาจจะไม่ได้เก่งจริงสมตำแหน่ง

เรื่องไหนสำคัญ เรื่องไหนต้องเด็ดขาด เรื่องไหนต้องยอม
เสียสละบ้าง..กลับคิดไม่เป็น

และในใจลึกๆ ก็คงรู้อยู่ตลอดว่า ตนเองก้าวมาถึงจุดนี้ได้เพราะ
บารมีคนอื่น ไม่ใช่เพราะตนเอง ความแค้นแค้นหนักแน่นมันใจก็เลยไม่มี
นำไปสู่การไม่กล้าตัดสินใจ

แต่ที่สำคัญคือ ความล้มเหลวในการไม่กล้านี้ไม่ได้ส่งผลแต่
กับตัวเอง แต่ลูกหลานเสียหายไปทั้งแผ่นดิน

เหตุแห่งปราชัย

จงระวัง..ตัดไม้ไม่ถอนโคน ตัดต้นไม่ถอนราก
วันหนึ่งจะถูกย่นครจนถึงตาย

38

引狼入室

yǐn láng rù shì
ชักหมาป่าเข้าบ้าน

4

แต่ความโง่ครั้งแรก ก็สะห้ำหั่นฟ้าสะเหี้ยมครืน

ผลแห่งการปราศัย

เมื่อโฮจิ้นเซญกกองทัพหัวเมืองเข้ามาเพื่อ
ช่วยกอดันให้กำจัดซันที่ทิ้งเก้า สูดท้ายซันที่
ถูกกำจัดได้จริง แต่ตั้งโต๊ะก็ถือโอกาสนั้นเข้า
ครอบงำเมืองหลวงรวมทั้งฮ่องเต้ ส่งผลให้
แผ่นดินจีนเข้าสู่ยุคคยอย่างเต็มตัว

เล่าเรื่อง : โฮจิ้นผู้บัญชาการทหารสูงสุดมีลูกน้องหนุ่มๆ ที่สำคัญอยู่สองคน คนหนึ่งคือโจโจอีกคนคืออ้วนเสี้ยว

อ้วนเสี้ยวเติบโตในตระกูลชั้นสูง เพราะเป็นขุนนางมาตั้งแต่รุ่นทวด นับถึงอ้วนเสี้ยวก็คือรุ่นที่สี่เข้าไปแล้ว จึงนับว่าเป็นทหารหนุ่มที่มีพื้นฐานแข็งแกร่งอนาคตไกล

แต่สติปัญญาอาจเป็นเรื่องที่สืบทอดกันทางสายเลือดไม่ได้..

ครั้งเมื่อโฮจิ้น ลูกพี่ใหญ่บุกเข้าวังเพื่อคุมสถานการณ์ แต่งตั้งห้องจู่เปียนเป็นช่องเตอร์ใหม่ และพยายามกวาดล้างชั้นที่ทั้งสิบ แต่ก็กำจัดไปได้แค่คนเดียว เพราะติดขัดตรงน้องสาวที่เป็นไทเฮายังกางปีกปกป้องพวกชั้นที่อยู่..มีดหอกดาบก็เลยเงื้อง่ากันอยู่ตรงนั้น

แต่แล้วอ้วนเสี้ยวก็เสนอสุดยอดความคิดขึ้นมา.. “ท่านก็ติดต่อกองทัพหัวเมืองทั้งหลาย ให้ยกเข้ามายึดคำขาดให้กำจัดชั้นที่ทั้งสิบ ด้วยการกดดันจากกองทัพหัวเมืองแบบนี้ โฮไทเฮาก็คงปกป้องพวกมันต่อไปไม่ได้แล้วละ”

ลองมาส่องความคิดของอ้วนเสี้ยวตรงนี้ก่อน ที่บอกว่าป็นสุดยอดความคิดคือ สุดยอดของความซุกซนเข้าบ้านโดยแท้..เพราะอะไร

ในสมัยนั้นถึงจะได้ชื่อว่าแผ่นดินจีนถูกปกครองโดยราชวงศ์ฮั่น และผู้มีอำนาจสูงสุดคือฮ่องเต้ก็จริง แต่ในทางปฏิบัติแล้ว แต่ละเมืองเขาก็มีเจ้าเมืองมีคาเพียงประจำถิ่นอยู่ เพียงแต่ยกย่องให้เกียรติอำนาจจากส่วนกลางว่าเหนือกว่าตนแบบเชิงสัญลักษณ์

ถ้ามีเมืองไหนเกิดออกฤทธิ์กระด้างกระเดื่องขึ้นมา ส่วนกลางก็ต้องยกกำลังไปเคาะกบาลให้สงบ และสยบเหมือนเดิม ถ้าหลายเมืองเกิดองเง้งขึ้นมาพร้อมกัน เมืองหลวงก็ต้องเหนื่อยหน่อย

แล้วยิ่งถ้าหลายเมืองนัดกันมาว่านวยายที่เมืองหลวง คราวนี้เป็นเรื่องใหญ่ของส่วนกลางแล้วว่าจะปราบยังงใงให้อยู่ ถ้าปราบไม่อยู่ ก็ถึงกับโดนยึดอำนาจล้มล้างราชวงศ์กันได้เลย

และอีกอย่างหนึ่ง เมืองหลวงมักจะเป็นแหล่งที่มีความเจริญหูเจริญตาสูงสุด ของสวยๆ งามๆ อะไรที่น่าดูน่าชม มักจะอยู่ที่เมืองหลวง จึงถือเป็นกฎเลยว่าหากไม่มีคำสั่งให้เข้ามา ห้ามกองกำลังจากหัวเมืองยกเข้ามาเมืองหลวงโดยเด็ดขาด ถ้าเข้ามาถือเป็นกบฏ

แต่ความคิดอ้วนเสี้ยวคือ เชิญกองกำลังเป็นหมื่นเป็นแสน ร้อยพ่อพันแม่เข้ามา เพื่อกำจัดชนที่เก้าคน..ไม่ใช่แค่ขี่ช้างจับต๊กแตน แต่เป็นการต้อนช้างทั้งโขลงมาลุยสวน เพื่อจับต๊กแตนแค่เก้าตัว

สวนจะฉิบหายหมดมัย..ไม่ต้องสงสัย

ที่น่าแปลกใจคือ..ท่านโฮจิ้นผู้ยิ่งใหญ่กลับเห็นดีด้วย ส่วนขุนนางที่ยังพอมีสติอยู่บ้างก็แย้งกันเสียงหลง..

ต้นหลิมผู้เป็นอาลักษณ์ค้านด้วยเหตุผลหนักแน่น.. “ท่านโฮจิ้นเรื่องเล็ก ๆ แค่นี้ท่านยังไม่กล้าตัดสินใจให้เด็ดขาด หากเป็นเรื่องใหญ่กว่านี้ท่านจะทำยังงใง”

แล้วต้นหลิมก็ว่าต่อ.. “ตัวท่านเองก็มีอำนาจทหารอยู่เต็มมือ ทหารทั้งเมืองก็อยู่ใต้บังคับบัญชาของท่าน แต่การจะกำจัดชนที่เก้าคนแค่นี้ ท่านกระทำได้ง่ายดั่งพลิกฝ่ามือ”..

.. “แต่การจะเรียกกองทัพหัวเมืองเข้ามา จะกลายเป็นการทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ไปเสียเปล่า ๆ กองทหารนับหมื่นนับแสนคนต่างบ้านต่างเมืองกัน เจอกันมีโอกาจะกระทบกระทั่งกันสูง อย่างเบา ๆ ไอ้กองทัพพวกนั้นก็ทะเลาะกันเอง หรือถ้ามากไปกว่านั้นเกิดมันรวมหัวกัน ถล่มเมืองหลวง พวกเราจะยุ่งมากเลยนะท่าน”

เหตุผลของต้นหลิมนับว่ามีน้ำหนักไม่น้อยทีเดียว แต่ผู้ยิ่งใหญ่อย่างโฮจิ้นกลับหัวเราะใส่.. “ไอ้พวกแกตำราก็พูดเป็นแต่แบบนี้แหละว่า”

โจโฉก็สับสนุนคำพูดต้นหลิม.. “เรื่องซันที่เป็นพิษแบบนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ มันมีมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์แล้ว ซึ่งท่านอยากกำจัดซันที่พวกนี้ไม่เห็นจะยาก เพียงแค่กำลังทหารไม่กี่คนก็เข้าไปจับได้แล้ว ไม่เห็นต้องเรียกกองกำลังหัวเมืองมาให้วุ่นวายเปล่าๆ”

แต่โฮจิ้นบอกปิดความคิดคนอื่นหมด.. “ไอ้คนไม่รู้เรื่องพวกนี้คิดอ่านอะไรสั้น ๆ แล้วก็ชอบเอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ ไม่ต้องมาออกความเห็นแล้ว ซ้ำตกลงใจจะเรียกกองกำลังหัวเมืองเข้ามากดดันคราวนี้ซันที่ทั้งเก้าต้องหัวขาดแน่ บ้านเมืองจะได้กลับมาสงบสุขสักที”

แล้วโฮจิ้นก็ส่งกองทัพไปยังหัวเมืองต่าง ๆ มากมาย หนึ่งในหัวเมืองที่ตอบรับกลับมาอย่างรวดเร็วคือกองทัพเมืองซีหลง ที่มีแม่ทัพชื่อตั้งโต๊ะ

อันที่จริงตั้งโต๊ะเองไม่ใช่แม่ทัพที่เก่งกาจในการศึกสักเท่าไร เมื่อครั้งได้รับคำสั่งให้ออกปราบโจรโพกผ้าเหลืองก็แพ้ยับเยินกลับมาตีที่ได้เล่าปี กวนอู เตียวหุยสามพี่น้องช่วยไว้ได้จึงรอดชีวิต

ผลงานแบบนี้ควรได้รับโทษ แต่ด้วยการวิ่งเต้นผ่านซันที่ทั้งสิบตั้งโต๊ะก็ยังรักษาตำแหน่งเจ้าเมืองของตนไว้ได้

รบไม่เก่งแต่เรื่องซัวซ่านวยโอกาส..ตั้งโต๊ะไม่เคยเป็นรองใคร พอได้รับกองทัพตราเชียวเข้าเมืองหลวง อสุรร้ายจากเมืองซีหลงเห็นเป็นโอกาสอันงาม ก็จัดกองทัพถึงยี่สิบหมื่นยกเข้าเมืองหลวงทันที

ขุนนางที่รู้สันดานตั้งโต๊ะต่างคัดค้านกันแข็งแะ แต่คำตอบของโฮจิ้นคือ.. “ไอ้พวกซัวซาดไม่กล้าคิดแบบนี้ จะทำการใหญ่ต่อไปได้อย่างไร”

ว่าแล้วก็สั่งปลดตะแถ่ย้ายกับโลติด สองขุนนางที่คัดค้านการเชิญ
ตั้งโต๊ะเข้ามา..

สิ่งที่ปรากฏตามมาก็คือ ความมุ่นวายขั้นสุดของเมืองหลวง..แม้
ผลที่ออกมาคือตึกแตนท์ทั้งเก้าตายจริง แต่โฆลงข้างที่เชิญเข้ามาก็ได้
ลุยสวนชะละเทะอย่างที่ไม่มีการคาดคิดได้ และที่สำคัญ..อสูรตัวใหม่ที่ชื่อ
ตั้งโต๊ะ ทำให้ความเลวร้ายของขันที่ทั้งเก้า เป็นแค่หนันทานผีหลอกเด็กไปเลย

เพราะตั้งโต๊ะนี่แหละ คือปีศาจตัวจริง..

...

น่าคิดสำหรับคำพูดใจโน้ที่ว่า ที่ผ่านมากการปกครองบ้านเมือง
ผิดเพี้ยนไปเพราะขันที่แบบนี้ก็เคยเกิดขึ้นมาแล้วหลายครั้ง แต่นี่คงเป็น
ครั้งแรกกระมังที่หาทางออกด้วยการทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่

และคงไม่เกินเลยหากจะบอกว่า ต้นเหตุสำคัญอันหนึ่งของการเกิดเป็น
สามก๊กขึ้นมาก็คือ การเสนอไอเดียจากอ้วนเสี้ยว และการเห็นดี
ด้วยของโฮจิ้น

43

เหตุแห่งปราชัย

เมื่อคนโง่กับคนโง่มาร่วมงานกันเป็นกระบวนการ
หนึ่งเสนอหนึ่งสนอง ด้วยวิธีการที่มองแต่ผลได้
ไม่คำนึงถึงผลเสีย แกรมไม่รับฟังคำท้วงติงอีก..ผลลัพธ์
คือความฉิบหายที่ไม่อาจประเมินได้

养虎遗患

yǎng hǔ yí huàn

เลี้ยงดูเสือจนจระเข้

5

เลี้ยงผีไว้เป็นบริวาร โหดสังหารไม่รู้ตัว

ผลแห่งการปราศัย

เจ้าเมืองเกงจิวเลี้ยงลิโป้ไว้เป็นทั้งขุนศึก
คู่ใจและลูกบุญธรรม โดยไม่ได้ดูให้ดีก่อน
ว่า ลูกบุญธรรมคนนี้มีสันดานยังไง และ
เมื่อฝ่ายตรงข้ามมีขงมาล่อใจ ลิโป้ก็ฆ่า
พ่อบุญธรรมได้อย่างไม่มีลังเล เพื่อไป
สวามิภักดิ์ฝ่ายตรงข้าม

เล่าเรื่อง : ตัวละครที่จะกล่าวถึงนี้ ไม่ใช่ตัวเหยี่ยวระดับเล็ก ๆ แต่พูดได้ว่าใหญ่โตและมีฤทธิ์ขนาดมังกรโคโมโดได้เลย..

ตั้งโต๊ะเหิมเกริมถึงขนาดเรียกประชุมขุนนาง เสนอความคิด.. ปลดฮ่องจุเปียนลงจากบัลลังก์ และจะตั้งฮ่องจุเหียบขึ้นเป็นฮ่องเต้แทน

อันนี้มันกบฏชัด ๆ ไม่มีอะไรชัดกว่านี้อีกแล้ว..แต่ด้วยความเหี้ยมโหดของตั้งโต๊ะ ขุนนางส่วนใหญ่พากันเงียบไม่กล้าคัดค้าน จะมีบ้างก็เสียงสองเสียงซึ่งเป็นทหารที่พอจะมีกำลังมาดขัดกับตั้งโต๊ะได้

หนึ่งในนั้นคือ เต็งหงวน ผู้ว่าราชการแคว้นเกงจิ๋ว

ไม่แน่ใจว่าเป็นเกงจิ๋วเดียวกับที่ต่อมามีเจ้าเมืองชื่อเล่าเปียวหรือไม่ เพราะฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ใช้ชื่อว่าเต็งจิ๋ว แต่ฉบับวรรณไว พัดโนทัย ซึ่งแปลโดยตรงจากต้นฉบับภาษาจีน ยืนยันว่าที่ถูกคือเมืองเกงจิ๋ว

แต่จะเกงจิ๋วเดียวกันหรือไม่ ไม่เป็นไร เพราะพอเต็งหงวนกล้าลุกขึ้นค้านตั้งโต๊ะ ก็จะมีการฉะกันขึ้น

เต็งหงวนคำตั้งโต๊ะเลยว่าไ้ก่บฏ ตั้งโต๊ะก็ชักกระบี่ปราดจะเข้าฟันหัวเต็งหงวนตรงนั้นเลย แต่แล้วคนสนิทก็รีบเข้าไปห้ามตั้งโต๊ะไว้.. ค่อยพูดค่อยจากันเถอะพวกท่าน..

แล้วคนสนิทก็รีบสะกิดให้ตั้งโต๊ะเห็น..ขุนศึกหนุ่มหล่อร่างใหญ่ที่ยืนข้างหลังเต็งหงวนเห็นม้วยละท่าน มือมันกุมกระบี่จ้องท่านเขม็งเลย ไอ้คนนี่มันชื่อลิโป้

ทอดตาไปทั่วแผ่นดินจีนตอนนี้นะ ไอ้เนื้อถือเป็นเบอร์หนึ่งได้เลย ไม่ว่าจะทำอาวุธบนหลังม้าบนพื้นดิน ดาบทวนหรือแม้แต่การยิงธนู ไม่มีใครกินไอ้หมอนี่ลง

แค่คำพูดของคนสนิท ตั้งโต๊ะอาจจะยังนึกภาพไม่ออกว่าลิโป้คือใคร ร่ายกจากขนาดนั้นเขียวหรือ แต่พอรุ่งขึ้นกองทหารตั้งโต๊ะได้ยกเข้าห้าพันกับกองทหารเมืองเกงจิว ที่นำโดยลิโป้..

ตั้งโต๊ะก็ซาบซึ้งเลยว่า ลิโป้คือใคร..

แต่หลังจากซาบซึ้งแล้ว ตั้งโต๊ะก็เริ่มรำพึง..ถ้าได้ลิโป้มาเป็นทหารคู่ใจละก็ ฎไม่กลัวหน้าไหนในแผ่นดินอีกแล้ว

การรำพึงนี้มีคนสนองทันที..ลิขกขออาสาว่าตนเป็นคนบ้านเดียวกับลิโป้ ใจคนนี้เป็นยอดขุนศึกก็จริง แต่เป็นคนโงกและไร้คุณธรรม ความซื่อสัตย์เป็นยังไงไม่รู้จัก ความกตัญญูคืออะไรสะกดไม่เป็น

แล้วลิขกก็ขอทรัพย์สินสมบัติมากมายจากตั้งโต๊ะ จะเอาติดมือไปล่อลิโป้ และที่พิเศษสุดคือสุดยอดม้ากระต่ายแดง..ลิขกขอจากตั้งโต๊ะเพื่อไปบรรณาการลิโป้ด้วย

47

แม้จะทำศึกกันอยู่ แต่ด้วยข้ออ้างว่าเป็นคนบ้านเดียวกับท่านขุนศึกลิโป้ ลิขกก็เข้าไปในค่ายเพื่อพบขุนศึกหนุ่มได้อย่างไม่ยากเย็น

เมื่อได้เห็นทรัพย์สินสมบัติที่ลิขกอ้างว่า ตั้งโต๊ะฝากมาให้..ลิโป้ก็เริ่มออกอาการ แล้วยิ่งได้เห็นเจ้ากระต่ายแดง ม้าในฝันของขุนศึกทุกคน ลิโป้ก็แสดงให้เห็นชัดเลยว่า “ซื่อได้”

ลิขกเองก็ฉลาดเจรจา ยิ่งนัก พอเห็นว่าลิโป้พร้อมชายก็เริ่มเสียบ ๆ เคียง ๆ ถามถึงพ่อของลิโป้ว่าอยู่ที่ไหน ขอเข้าไปคารวะหน่อย

ลิโป้บอก..เฮ้ย พ่ออ้วตายไปตั้งนานแล้วลื้อก็รู้นี้หว่า ลิขกก็เริ่มวางเบ็ดโดยบอกว่าหมายถึงเต็งหงวนต่างหาก เห็นว่าเป็นพ่อลูกบุญธรรมกันไม่ใช่หรือ

แค่นี้ลิโป้ก็จับเหยื่อด้วยความเต็มใจ..โอ้ยไม่ใช่หรือ ผินใจเรียกไปยังนั่นแหละ อันที่จริงก็ทนอยู่กับเต็งหงวนเพราะไม่รู้จะไปที่ไหนที่

ตึกว่านี่ ว่าแต่ลือมีที่ไหนนะนำมาลัยละ เอาแบบที่ไปอยู่แล้วมีอนาคต มีความก้าวหน้าละ

ลิวเห็นโอกาสก็สาวเบ็ดทันที..ก็ทำนตั้งโต๊ะยังงละ เป็นเจ้านาย ที่สุดยอดเลี้ยงลูกน้องแบบจัดเต็ม บลาๆๆ ..ก็อยากจะชวนลือ มาอยู่กับท่านตั้งโต๊ะด้วยกัน

ลิวไปตกลงใจโดยไม่ลังเล..

...

ลิวไปยื่นลูบขนเจ้ากระต่ายแดงอยู่จนตึกตื่น ในใจยังไม่หายปลื้ม ว่ามาศึกในฝันตัวนี้จะมาเป็นของตนได้..ยังคิดก็ยังไม่บอกตัวเองว่าต้องรีบ ตัดสินใจแล้ว อนาคตอันรุ่งโรจน์รออยู่ตรงหน้าแล้วจะช้าไม่ได้

และการเปิดตัวกับเจ้านายคนใหม่ พ่อบุญธรรมคนใหม่ จะต้องทำให้ประทับใจที่สุด..ท่านตั้งโต๊ะอุดหนุนมอบแก้วแหวนเงินทอง มากมายรวมถึงม้ากระต่ายแดงตัวนี้ด้วย เพราะฉะนั้นของที่ข้าจะเอา ไปบรรณาการท่านตั้งโต๊ะจะต้องสมน้ำสมเนื้อ และไม่มีอะไรจะเหมาะ ไปกว่า..

..เต็งหวนวนยังนั่งอ่านหนังสืออยู่ถึงแม้จะตึกมากแล้ว เสียงเปิด ประตูเข้ามาโดยไม่เคาะ..ก็คงไม่มีใครอื่นนอกจากลิวไป

“อ้าว ตึกแล้วยังไม่นอนอีกหรือลูก มีอะไรอยากคุยกับพ่อละ” เต็งหวนวนทักทายตามปกติ

แต่ลิวไปหน้าตั้งเครียดมือกุมกระบี่ปรีเข้ามาใกล้.. “ใครเป็นลูกมึง คนอย่างมึงนะหรือจะคู่ควรมาเป็นพ่อ”..เต็งหวนวนยังไม่ทันสอบถามว่า ไปกินอะไรมา ค็นี่ถึงได้เหวี่ยงขนาดนี้ ลิวก็ชักกระบี่ฟันคอเต็งหวนวน ขาดกระเด็น

ในคืนนั้นลิโป้ก็ขับเจ้ากระต่ายแดงไปหาตั้งโต๊ะถึงค่าย โดยมีหัว
ของเต็งหววนเป็นบรรณาการชั้นดีไปมอบให้ด้วย

...

..น่าสังเกตเป็นอย่างยิ่ง..เรื่องฝีมือคงเลื่องลือจนใคร ๆ ก็รู้กันทั่ว
อันนี้ไม่แปลก แต่เรื่องที่ลิโป้เป็นคนโลกไม่มีความกตัญญูไม่มีคุณธรรม
คนบ้านเดียวกันอย่างลิซุกก็รู้ แล้วก็มั่นใจถึงขนาดยอมเสี่ยงเอาตัวเอง
ไปเกลี้ยกล่อมลิโป้ถึงในค่ายจนได้ผล

แล้วเรื่องนี้ทำไมคนอย่างเต็งหววนที่ก็ต้องสนิทกับลิโป้ไม่น้อย
จนถึงกับเป็นพ่อลูกบุญธรรมกันได้กลับไม่รู้ หรือรู้แล้วแต่ไม่คิดว่าลิโป้
จะอาการหนักขนาดนี้

หรือรู้แล้วแต่ก็ประมาท ไม่คิดว่าคนที่เลี้ยงไว้มันจะไม่เชื่อใจได้
ขนาดนี้ ขนาดที่แว้งกลับมากัดเจ้าของคอขาดได้

49

เหตุแห่งปราชัย

เลี้ยงสัตว์ร้ายไว้ข้างตัวแล้วประมาท หรือไม่ทัน
คิดว่าไอ้ที่เลี้ยงไว้เนะ มันสามารถแว้งกัดได้ทุกเวลา

บางคนอาจบอกว่า เลี้ยงเสือต้องเลี้ยงให้อิ่ม
พอประมาทแล้วมันจะรับใช้เราตลอด..นั่นอาจจะจริง
ถ้ามันเป็นเสือ แต่ถ้าไอ้ที่เราเลี้ยงไว้มันคือเหี้ย..ต่อให้
เลี้ยงดีเลี้ยงอิ่มยังไง ถ้ามันเจอสิ่งที่ชอบใจกว่า มันก็
พร้อมจะกัดเราเพื่อผลจะไปหาบ้านใหม่ได้ทุกเมื่อ

50

一叶障目，
不见泰山

yī yè zhàng mù,

bù jiàn tài shān

ลุ่มหลงในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

จนไม่เห็นถึงความเป็นจริง

๕

สสูตรี๑ประมาท ๒หน้า ประวัติศาสตร์สิ่งเปลี่ยนไป

ผลแห่งการปราศัย

แม้จะจับได้คาหนังคาเขาว่าโจโจกำลังจะ
ลอบสังหารตน แต่อสูรอย่างตั้งโต๊ะกลับถูก
อัจฉริยะอย่างโจโจเบี่ยงเบนสถานการณ์
จากการลอบสังหาร ไปเป็นการมอบ
ดาบวิเศษ ซึ่งตั้งโต๊ะหลงเชื่อและเคลิบเคลิ้ม
ไปกับดาบวิเศษเล่มนั้น จนโจโจมีโอกา
สหนีออกไปตั้งตัว และเติบโตไปจนเป็นหนึ่งใน
สามก๊กใหญ่

เล่าเรื่อง : นับตั้งแต่ตั้งโต๊ะเข้ากุมอำนาจในเมืองหลวง ก็ก่อกรรม
ทำชั่วอยู่อย่างไม่มีประมาณ ปลดฮ่องจูเปียนลงจากบัลลังก์ ตั้งฮ่องจูเหียบ
ขึ้นเป็นฮ่องเต้แทนนามว่าพระเจ้าเหียนเต้

แค่นั้นยังไม่พอ นำฮ่องจูเปียนพร้อมกับแม่คืออดีตพระนาง
โศไทเฮาไปขังไว้ในวังแบบอดๆ อยากรๆ พอฮ่องจูเปียนรำพึงออกมาเป็น
คำกลอน ก็ส่งคนไปฆ่าตายทั้งแม่ทั้งลูก

ส่วนเวรกรรมที่ก่อกับราษฎรก็เลวร้ายเป็นที่สุด ตัวอย่างเช่น
วันหนึ่ง ตั้งโต๊ะออกไปตรวจตราเมืองรอบนอก ก็ไปเจอหมู่บ้านหนึ่งทำพิธี
ไหว้เจ้ากันอยู่และก็มีร้องรำทำเพลง ตั้งโต๊ะเห็นแค่นั้นก็ทนไม่ได้ สั่งให้
ทหารล้อมจับชาวตำบลนั้น

ใครเป็นผู้ชายก็จับตัดหัวทั้งหมด ผู้หญิงก็จับตัวมาทำบู๊บู๊ยา
เด็กหรือคนแก่ก็ถูกทารุณกรรมต่างๆ นานา แค่นั้นยังไม่พอ พวกผู้ชาย
ที่ถูกตัดหัวก็ให้เอาร่างขนใส่เกวียน เอาหัวแขวนข้างๆ แล้วยก
ขบวนเกวียนนั้นเข้าเมืองหลวง

พาร่างหัวขาดเหล่านั้นตระเวนไปทั่วเมืองแล้วป่าวประกาศว่า
ท่านผู้สำเร็จราชการตั้งโต๊ะ ไม่เห็นแก่เหนื่อยยาก อุตสาหะยกกองทัพ
ออกไปปราบกบฏ เพื่อให้พี่น้องประชาชนกินดีอยู่ดี..

ต้องเลวขนาดไหนถึงคิดเรื่องพวกนี้ออก..

ด้วยความเลวร้ายระดับวัดค่าไม่ได้ ทำให้ความโกรธแค้นสะสม
มากขึ้นเรื่อยๆ จนมีคนคนหนึ่งยอมเสี่ยงชีวิตตัวเองลอบสังหารตั้งโต๊ะ

คนคนนั้นเป็นนายทหารม้าชื่อ เกาฮู

การลอบสังหารครั้งนั้นอาศัยใจล้วนๆ ไม่ได้ซบซ้อนหรือวางแผน
อะไรมาเลย เรียกได้ว่าออกจะงานหยาบชะด้วยซ้ำ วันหนึ่งเกาฮูก็แต่งตัว
เข้าเฝ้าแล้วก็ซ่อนมีดสั้นไว้ในอกเสื้อ แล้วก็มาเข้าแถวรอตั้งโต๊ะ

เมื่อตั้งโต๊ะเดินเข้าวังมาตามปกติ เงาฮูก็ชักมีดกระโจนเข้าจ้วงแทง แต่ตั้งโต๊ะก็ขุ่นศึกเก่าแถมยังตัวใหญ่เบือเริ่มเมื่อเทียบกับเงาฮูก็เลยยกสองมือรับไว้ได้ แล้วลืไปที่ตามตั้งโต๊ะอยู่ติด ๆ ก็เข้าจับกุมเงาฮู

จับไปแล้วก็ทรมานพยายามเค้นถามว่าใครใช้มึงมาฆ่าเงาฮูก็ยื่นเสียงแข็งว่ากูทำของกูเอง คนโกธเค้นมึงทั้งแผ่นดิน ไม่ต้องมีใครจ้างกูหรอกเว้ย..

เงาฮูถูกเชือดเนื้อที่ละชิ้นจนตาย แต่ตราบจนลมหายใจสุดท้ายปากก็ยังตะโกนคำที่ตั้งโต๊ะไม่หยุดจนขาดใจ

คนจำนวนมากแอบ ๆ ยกย่องให้เงาฮูเป็นวีรบุรุษ แต่การลอบสังหารครั้งนี้ทำให้ตั้งโต๊ะชักรู้ตัวบ้างแล้วว่า มีคนเกลียดชังหน้าตนอยู่ไม่น้อย ก็เลยสั่งเพิ่มกองกำลังอารักขา

53

แต่ไม่นานการลอบสังหารตั้งโต๊ะครั้งที่สองก็เกิดขึ้น..

..อ๋องฮั่น เสนาบดีใหญ่ลอบชุมนุมขุนนางที่จับแค้นแทนแผ่นดิน แต่ก็ทำได้เพียงปรับทุกข์ให้กัน และแล้วก็มียาพิษหทารหนุ่ม..โจโจ อาสาลอบสังหารตั้งโต๊ะให้โดยมีการขอดาบวิเศษจากอ๋องฮั่นเพื่อไปดำเนินการ

ตอนนั้นโจโจได้ฝากเนื้อฝากตัวรับใช้ จนถือได้ว่าเป็นทหารคนสนิทของตั้งโต๊ะเลยทีเดียว เข้านอกออกในได้แทบทุกที่ และวันที่จะก่อการโจโจก็เริ่มด้วยการไปสาย

ไปสายเพื่อให้ตั้งโต๊ะถามว่าทำไมมาสาย..อ้อ มาหาเจ็บครับนายตั้งโต๊ะก็เลยให้ลิโป้งครักษ์ลูกบุญธรรมไปหาฆ่าให้โจโจ

และนี่เป็นโอกาสอันงามที่โจโจได้อยู่กับตั้งโต๊ะตัวต่อตัว

ขณะที่ตั้งโต๊ะนั่งหันหลังให้อย่างไม่ระวังตัว โจโฉก็ค่อย ๆ ล้วงดาบวิเศษออกมาแล้วย่องเข้าหาตั้งโต๊ะทางด้านหลัง

เคราะห์กรรมของแผ่นดินยังไม่สิ้นสุด ตั้งโต๊ะก็รู้สึกตัวและมองเห็นเงาจากกระจกเงาโจโฉกำลังถือดาบเข้ามาด้านหลัง จึงทะลึ่งพรวดขึ้นยืนพร้อมถามว่า “ไอ้โจโฉ มึงจะฆ่ากูหรือ”

ด้วยความไวปัญญาและเตรียมแผนสำรองมาแล้ว..โจโฉรีบคุกเข่าลงต่อหน้าตั้งโต๊ะ “โอ้ว ขอโทษท่านผู้สำเร็จราชการอย่างสูงที่ทำให้ตกใจ” แล้วโจโฉก็ยื่นดาบวิเศษให้อย่างนอบน้อม

“คือข้าน้อยมีดาบวิเศษประจำตระกูลอยู่เล่มหนึ่ง เป็นของเก่าแก่ล้ำค่ามาก แต่ข้าเกรงว่าคนอย่างข้าบุญไม่ถึงที่จะครอบครองสิ่งนี้ไว้ จึงขอมอบให้ผู้มีบุญอย่างท่าน กรูณารับไว้เพื่อเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลข้าด้วยเถิด” โจโฉพูดอย่างหวานเจี๊ยบ

พอเห็นประกายดาบเขียวเข้มเงาวับ ขนาดกำลังเหมาะมือ ตั้งโต๊ะก็เคลิบเคลิ้มไปกับของวิเศษข้างหน้า จนลืมนึกถึงท่าทีของโจโฉเมื่อสักครู่นี้

ตั้งโต๊ะลูบ ๆ คลำ ๆ ดาบ ปากก็สอบถามโจโฉหลายอย่าง โจโฉก็สาธยายน้ำไหลไฟดับพร้อมกับพร่ำสรรเสริญเยินยอตั้งโต๊ะไม่ขาดปาก ก็พอตลิ่งไปเข้ามาบอกว่าเตรียมม้าให้โจโฉแล้ว

ตัวต่อตัวกับตั้งโต๊ะ โจโฉยังไม่ยอมเสีียงเลย แล้วพอมีลิโป้เข้ามาอีก โจโฉก็ฉวยโอกาสขอออกไปลองม้าตัวใหม่ว่าเข้าชาติมั๊ย

พอขึ้นหลังมาได้โจโฉก็คิด..เมื่อก็มันยังเห่อดาบอยู่เลยไม่ว่าอะไร แต่คนโรคจิตอย่างไอ้ตั้งโต๊ะ ไม่รู้มันจะย้อนกลับมาคิดแล้วระวางกูขึ้นมาเมื่อไหร่ อาจจะทำอะไรไม่รู้ตัว ถ้ามันจะอยู่ให้เสีียงไปทำไม

แล้วโจโฉก็ควมม้าออกจากประตูเมืองหนีไปเดี๋ยวนั้นเลย..

และก็จริงอย่างที่โจโฉกลัวซะด้วย..ตั้งโต๊ะกับลิโป้ก็คุยกันว่าหากโจโฉมันดูแปลก ๆ นะ แล้วก็ย้อนคิดถึงจังหวะที่ถือดาบเดินเข้ามาด้านหลัง มันกำลังว่าจะเอาดาบมามอบให้จริงหรือจะมาเชือดคอหอยกันแน่ ตั้งโต๊ะเลยให้คนไปตามโจโฉมาหน่อยซิ..

ก็เลยได้รู้ว่าโจโฉควมม้าออกจากเมืองอย่างเร่งร้อนไปแล้ว..ซัดเลย มันไม่ได้ตั้งใจามอบดาบหรือ คิดจะมาเชือดคอหมูมากกว่า

ตั้งโต๊ะสั่งออกประกาศจับโจโฉทันที..

...

ถ้ามองในมุมมองของราชวงศ์ฮั่น..การที่ตั้งโต๊ะพลาด จับไม่ได้ไล่ไม่ทันโจโฉคราวนี้ ก็แค่ทรรษเฉ่าปล่อยทรรษหนุ่มอีกตนหนึ่งให้หลุดรอดไป แล้ววันข้างหน้า ทรรษหนุ่มก็กลับมามีอำนาจก่อกรรมทำเข็ญกับราชวงศ์ฮั่นอีกเหมือนเดิม

55

แต่ถ้าไม่คิดถึงความผูกพันชั่วดี ตั้งโต๊ะพลาดไปคราวนี้ถือว่าพลาดอย่างแรง การพลาดครั้งนี้อาจจะไม่ได้นำมาซึ่งความปราชัยใหญ่อันหมายถึงชีวิตของตน แต่ใครจะไปได้..ถ้าโจโฉถูกตั้งโต๊ะจับได้คาหน้าคาเขา หน้าประวัติศาสตร์จีนจะเปลี่ยนไปขนาดไหน

เหตุแห่งปราชัย

การปล่อยตัวให้เคลิ้มไปกับของมีค่าเล็กๆ น้อยๆ ทำให้เรื่องใหญ่พลาดไปได้..การพลาดแถมประตุกรงแค่เพียงเสี้ยววินาที ก็คือโอกาสให้เสือร้ายหลุดออกไปเติบโตใหญ่ในป่าได้

56

舐皮论骨

shì pí lùn gǔ

เลียผิวหนัง วิจัยจนถึงกระดูก

7

เย่ฮานถึงจางฮาน มรดกแด่เซาตีกำเหี๋

ผลแห่งการปราศัย

เมื่ออ้วนเสี้ยวถูกลงโทษตั้งแต่การอาสา
ออกรบครั้งแรก แน่คุณภาพจำของอ้วนเสี้ยว
ในสายตาของกวนอูย่อมไม่ดีนัก และ
เมื่อกาลเวลาผ่านไปฝ่ายหนึ่งขึ้นสูงจากดิน
สู่ฟ้า ฝ่ายหนึ่งตกต่ำจากยอดเขาสู่หุบเหว..
ประวัติศาสตร์จารึกไว้ช่วงเวลานานว่า ใคร
ตัวจริงใครตัวปลอม

เล่าเรื่อง : กองทัพพันธมิตรรวมตัวกันจากกองทัพหลายหัวเมือง มุ่งสู่เมืองหลวงเพื่อกำจัดตั้งโตะ แต่ก็ต้องมาสะดุดลงพักใหญ่ เพราะขุนศึกมีอรองจากกองทัพตั้งโตะที่ชื่อว่า..ฮัวหยง

ฮัวหยงเจ้าของประโยค “ฆ่าไก่ไยต้องใช้มีดฆ่าโคด้วย” ..ถึงแม้จะเป็นแค่มีอรองของลิโป้ แต่ก็ทำให้ทัพหน้าของซุนเกี้ยนถึงกับแตกพ่ายได้ และตัดหัวขุนศึกฝ่ายพันธมิตรไปไม่น้อย

อ้วนเสี้ยวแม่ทัพใหญ่ต้องเรียกประชุมด่วน เพื่อขออาสาว่าใครจะออกรับมือฮัวหยง..ปรากฏว่าทั้งที่ประชุมเงียบ ได้แต่มองตากัน

และแล้วก็มีเสียงหัว ๆ ดังออกมา..ข้าขออาสาออกรับกับฮัวหยงเอง

ทั้งที่ประชุมหันไปมอง..เจ้าของเสียงเป็นทหารร่างสูงใหญ่หนวดเครายาว หน้าแดงดังผลพุทราสุก

ดูจากตำแหน่งในการยืนแล้ว บอกได้ว่าทหารคนนี้ไม่ใช่ศิโยโตหรือมีความสลักสำคัญอะไรนัก อ้วนเสี้ยวแม่ทัพใหญ่ก็ถามทันที แต่ไม่ได้ถามตรง ๆ.. “ไ้อัยักษ์หน้าแดงนี่มันใครกันวะ”

กองซุนจ้านที่ถือเป็นเจ้าของนายของทหารคนนี้ก็ชี้แจง.. “เขาชื่อ กวนอู เป็นน้องร่วมสาบานและองครักษ์ของเล่าปี่ ซึ่งเป็นทหารคนสนิทของข้า”

ไล่เรียงลำดับจากภาพใหญ่..อ้วนเสี้ยวเป็นแม่ทัพใหญ่ของทั้งหมด กองซุนจ้านเป็นแม่ทัพหนึ่งในหลายหัวเมืองที่มารวมกัน เล่าปี่เป็นแค่ทหารคนสนิทของกองซุนจ้าน และกวนอูเองเป็นแค่องครักษ์ของเล่าปี่

..จากอ้วนเสี้ยวลงมาถึงกวนอูในตอนนั้น ท่างขึ้นกันประมาณ นายพลห้าดาว กับจำในกองร้อย

อ้วนเสี้ยวก็ตวาดทันที.. “มึงนี่กว่ามึงเป็นใครวะ ชุนเคี๊ยกของ กองทัพยังมีอีกตั้งเท่าไร? ถ้าเราปล่อยให้ทหารระดับจำไปออกรบกับ ฮัวหยง ฝ่ายตั้งโต๊ะคงได้หัวเราะเยาะเราตายहां”

กวนอูที่ตอนนั้นเป็นแค่ระดับจำ จึงไม่มีปากมีเสียงอะไรแต่ โจอโหนเห็นแววอะไรบางอย่างในตัวจำร่างยักษ์คนนี้ จึงเอ่ยปาก.. “ข้าว่า ให้โอกาสไฉ่ยักษ์นี้ออกรบเถอะ ถ้ามันแพ้ก็เท่ากับรบหาที่ตายเอง หรือ ถ้ามันแพ้แต่รอดกลับมา ข้าจะตัดหัวมันเอง”

อ้วนเสี้ยวยังฮึดฮัด ๆ แต่ก็ขัดใจโจอโหนไม่ได้จึงต้องอนุญาตให้กวนอู เป็นตัวแทนออกรบ แต่ก่อนที่กวนอูจะจับง้าวขึ้นม้า โจอโหนที่ฉลาดในการมอง และชื่อใจคน ก็ได้รินเหล้าให้กวนอูกับมือ

59

กวนอูขอปฏิเสธเหล้าอุ่น ๆ จอกนี้ก่อน ด้วยว่าตนยังไม่มีเกียรติ พอจะรับสุราจากมือคนระดับนายพล..รอให้ตัดหัวฮัวหยงมาได้ก่อน คง พอจะมีเกียรติคู่ควรกับสุราคารวะจอกนี้

คนหนึ่งถูกเหยียดหยาม อีกคนรินสุราคารวะ..คิดดูแล้วกันว่า กวนอูจะรู้สึกดีกับใครมากกว่ากัน

กวนอูออกสู้สนามรบได้ไม่นาน เสียงกลองเสียงม้าล่อก็ บ่งบอกว่า ตัวนายของสองฝ่ายเข้ารบกันแล้ว..เพียงชั่วไม่นาน เสียงกลอง ก็เปลี่ยนจังหวะเป็นการบอกว่า การรบสิ้นสุดลงแล้ว และคงมีตัวนาย ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสังเวชชีวิต

บรรดาขุนศึกของฝ่ายพันธมิตรเกือบทุกคน เดินออกไปยังหน้าค่ายด้วยความคาดหวังเดียวกัน..เก็บศพให้อัยักษ์หน้าแดงมันชะหน้อยวะ อย่างน้อยมันก็พวกเดียวกัน

แต่ผิดคาด..ทหารร่างสูงใหญ่เป็นฝ่ายควมมำกลับเข้าค่าย โดยยังมีหน้าแดงหวดเครายาว ติดอยู่กับคอเหมือนเดิม แต่ที่พิเศษคือ..ข้างอานม้ามีหัวของฮั่วหยงห้อยเลือดหยดเป็นทางมาด้วย

ชัยชนะอย่างงดงามของกวนอูครั้งนี้ สร้างความดีอกดีใจแก่กองทัพพันธมิตร เสียงสรรเสริญเยินยอดังกระหึ่ม สุราในมือโจโฉที่ยังคงอุ่นอยู่ ถูกยื่นให้กับกวนอูอีกครั้ง..คราวนี้กวนอูรับไปดื่มด้วยความเต็มใจ

เตียวหุยน้องร่วมสาบานของกวนอูก็ดีใจไปด้วย รีบวิ่งออกไปบอกว่า “พี่ท่าน ทำไมไม่บุกตะลุยเข้าไปตัดหัวไอ้ตั้งโต๊ะมันซะเลยล่ะ”

กวนอูยังไม่ทันตอบอะไร อ้วนสุดน้องชายอ้วนเสี้ยวที่มีสันดานไปทางเดียวกัน..รู้สึกชั้ตากับวีรบุรุษคนใหม่อยู่แล้ว ก็เลยออกลูกพาล.. “ขุนศึกของพวกเราไม่มีคนเก่งแล้วเหรวะ เลยให้อั้วพวกกระจอกมันมาเอาหน้าตะโกนเสียงดังอยู่แบบนี้”

โจโฉรีบท้วงว่าอย่าถือยศถือศักดิ์กันนักเลย เขาทำดีมาก็ต้องปูนบำเหน็จรางวัล..อ้วนสุดก็องแงไปใหญ่ จะขอแยกตัวออกจากกองทัพไปซะเลย

โจโฉ..คนที่มีความเป็นนายคนอยู่ในตัว ก็เลยต้องไถ่เกลี้ยแล้วพยายามพาพวกเขาไปก่อนเหตุการณ์จึงสงบลงได้

...

สุดท้าย กองทัพพันธมิตรถึงแม้จะใหญ่โตก็จริง แต่ได้ผู้นำ
ใจแคบอย่างอ้วนเสี้ยว บวกกับน้องชายสันดานเดียวกันอย่างอ้วนสุด
และปัจจัยอื่นๆ อีก ก็ทำให้ไปไม่รอดและต้องสลายตัวในที่สุด โดยไม่
สามารถกำจัดตั้งโต๊ะได้

เหตุแห่งปราชัย

ความเจ้ายศเจ้าอย่าง ชอบคบดูถูกคนอื่น หรือมองคน
ที่ชาติกำเนิด ย่อมไม่ใช่ลักษณะของคนที่เกิดมาเพื่อ
เป็นนายคน

62

英雄难过 美人关

yīng xióng nán guò

měi rén guān

วีรบุรุษยากที่จะผ่านด่านสาวงาม

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

บันทึก
ปราชัยสงคราม
สามก๊ก

โลกแห่งสงคราม หรือโลกแห่งการแข่งขันในปัจจุบัน
มีหลายสิ่งๆ ที่เหมือนกัน
มีผู้ชาญฉลาด ย่อมมีผู้โง่เขลา
มีผู้ยโสโอหัง ย่อมมีผู้ค่อมกายถ่อมตน
มีผู้ยึดมั่นในคุณธรรม ย่อมมีผู้ไร้คุณธรรม
และ มีผู้ชนะ ย่อมมีผู้พ่ายแพ้

เมื่อหาเหลี่ยมเจียรระไนสามก๊กให้ดีๆ
จะพบมุมหนึ่งที่เป็นประโยชน์
มีผู้ผิดหวัง ผู้สูญเสีย และผู้ปราชัยมากมายอยู่ในนั้น
การเรียนรู้ว่าสาเหตุใดทำให้ปราชัย
หรือแม้แต่ทำให้ไม่พิชิตตามที่คาดหวัง
ย่อมมีคุณค่าอย่างยิ่งที่จะศึกษา
เรียนรู้เหตุแห่งปราชัยไว้ เพื่อจะได้ไม่ปราชัยอีก

สุภาพใจ f SukkhabajjaiPUB

ทดลองอ่าน

@booktime

DA 0021 333-

9 786161 405687

www.booktime.co.th

333.-